

Έκδοση  
στην ελληνική γλώσσα

## Ανακοινώσεις και Πληροφορίες

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα	Σελίδα
	<b>I Ανακοινώσεις</b>	
	<b>Δικαστήριο</b>	
	<b>ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ</b>	
97/C 166/01	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 15ης Απριλίου 1997 στην υπόθεση C-22/94: (αίτηση του High Court of Ireland για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): The Irish Farmers Association κ.λπ. κατά Minister for Agriculture, Food and Forestry, Ireland, και Attorney General (Συμπληρωματική εισφορά επί του γάλακτος — Ποσότητα αναφοράς — Προσωρινή αναστολή — Μετατροπή — Οριστική μείωση — Απώλεια αποζημιώσεως)	1
97/C 166/02	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 15ης Απριλίου 1997 στην υπόθεση C-27/95: (αίτηση του High Court of Justice για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Woodspring District Council κατά Bakers of Nailsea Ltd (Κτηνιατρικές επιθεωρήσεις πριν από τη σφαγή στα σφαγεία — Κύρος — Ρόλος των επισήμων κτηνιάτρων — Μετακύλιση της αμοιβής στον εκμεταλλευόμενο το σφαγείο) .....	2
97/C 166/03	Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 15ης Απριλίου 1997 στην υπόθεση C-105/95: (αίτηση του Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Münster για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Paul Daut GmbH & Co. KG κατά Oberkreisdirektor des Kreises Gütersloh (Μηχανικώς διαχωρισμένο κρέας — Θερμική επεξεργασία — Υγειονομικοί όροι παραγωγής και εμπορίας — Ενδοκοινοτικό εμπόριο)	2
97/C 166/04	Απόφαση του Δικαστηρίου (τέταρτο τμήμα) της 15ης Απριλίου 1997 στην υπόθεση C-272/95: (αίτηση του Bundesverwaltungsgericht για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung κατά Deutsches Milch-Kontor GmbH (Ενίσχυση για το αποκορυφωμένο γάλα σε σκόνη — Συστηματικοί μεθοριακοί έλεγχοι — Έξοδα ελέγχου) .....	3
97/C 166/05	Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 15ης Απριλίου 1997 στην υπόθεση C-292/95: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Προσφυγή ακυρώσεως — Πλαίσιο των κρατικών ενισχύσεων στον τομέα των αυτοκινήτων — Αναδρομική παράταση ισχύος — Άρθρο 93 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ) .....	3

97/C 166/06	Διάταξη του Δικαστηρίου της 4ης Μαρτίου 1997 στην υπόθεση C-46/96: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Κατάγηση της δίκης) .....	4
97/C 166/07	Υποθέσεις C-108/97 και C-109/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε, με διάταξη της 8ης Ιανουαρίου 1997, το Landgericht München I, στις υποθέσεις WSC Windsurfing Chiemsee Produktions und Vertriebs GmbH κατά Boots- und Segelzubehör Walter Huber, αφενός, και κατά Attenberger Franz, αφετέρου .....	4
97/C 166/08	Υπόθεση C-112/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 18 Μαρτίου 1997 .....	5
97/C 166/09	Υπόθεση C-114/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 19 Μαρτίου 1997 .....	5
97/C 166/10	Υπόθεση C-118/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε η maaseutuelinkeinojen valituslautakunta, με απόφαση της 12ης Μαρτίου 1997, στην υπόθεση που αφορά προσφυγή της Laura Pitkäranta .....	6
97/C 166/11	Υπόθεση C-121/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που κατατέθηκε στις 24 Μαρτίου 1997 .....	7
97/C 166/12	Υπόθεση C-122/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που κατατέθηκε στις 24 Μαρτίου 1997 .....	7
97/C 166/13	Υπόθεση C-123/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε η Pretura Circondariale di Padova με διάταξη της 17ης Δεκεμβρίου 1996, στην υπόθεση Tommaso Nalon κατά Ente Poste Italiane .....	8
97/C 166/14	Υπόθεση C-124/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Vaasan hovioikeus, με απόφαση της 21ης Μαρτίου 1997, στην υπόθεση που αφορά έφεση των Markku Juhani Läägå κ.λπ. κατά εκπροσώπου της εισαγγελικής αρχής και του Φινλανδικού Δημοσίου .....	8
97/C 166/15	Υπόθεση C-125/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το arrondissementsrechtbank te Alkmaar, με διάταξη της 18ης Μαρτίου 1997, στην υπόθεση AGR Regeling κατά διοικητικού συμβουλίου της Bedrijfsvereniging voor der Metaalnijverheid .....	9
97/C 166/16	Υπόθεση C-126/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden, με απόφαση της 21ης Μαρτίου 1997 στο πλαίσιο της υποθέσεως Eco Swiss China Time Ltd κατά Benetton International NV .....	9
97/C 166/17	Υπόθεση C-131/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε η Pretura Circondariale di Bologna (τμήμα εργατικών διαφορών), με διάταξη της 2ας Δεκεμβρίου 1996, στην υπόθεση Carbonari Annalisa και 121 άλλοι ενάγοντες κατά 1) Università degli Studi di Bologna, 2) Ministero della Sanità, 3) Ministero dell'Università e della Ricerca Scientifica και 4) Ministero del Tesoro .....	9
97/C 166/18	Υπόθεση C-134/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε, με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1997, η Skatterättsnämnd, στην υπόθεση Victoria Film A/S κατά Riksskatteverk .....	10

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
97/C 166/19	Υπόθεση C-135/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Oberlandesgericht Wien, με διάταξη της 24ης Μαρτίου 1997, στο πλαίσιο της διαφοράς Verein zur Förderung des freien Wettbewerbs im Medienwesen κατά MVF Magazin-Verlag am Fleetrand Gesellschaft mbH .....	10
97/C 166/20	Υπόθεση C-136/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το VAT and Duties Tribunal, Manchester, με διάταξη της 2ας Απριλίου 1997, στην υπόθεση Norbury Developments Ltd κατά Commissioners of Customs and Excise .....	10
97/C 166/21	Υπόθεση C-144/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 16 Απριλίου 1997 .....	11
97/C 166/22	Υπόθεση C-145/97: Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου του Βελγίου, που ασκήθηκε στις 16 Απριλίου 1997 .....	11
97/C 166/23	Υπόθεση C-149/97: Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το VAT and Duties Tribunal, London, με διάταξη της 7ης Απριλίου 1997, στην υπόθεση The Institute of the Motor Industry κατά the Commissioners of Customs and Excise .....	12
97/C 166/24	Διαγραφή της υποθέσεως C-205/90 .....	12
97/C 166/25	Διαγραφή της υποθέσεως C-126/96 .....	12
97/C 166/26	Διαγραφή της υποθέσεως C-133/96 .....	12
97/C 166/27	Διαγραφή της υποθέσεως C-186/95 .....	12
97/C 166/28	Διαγραφή της υποθέσεως C-339/96 .....	13
<b>ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ</b>		
97/C 166/29	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 26ης Φεβρουαρίου 1997 στην υπόθεση T-191/96 R, CAS Succhi di Frutta SpA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Ανταγωνισμός — Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Αίτηση αναστολής εκτελέσεως) .....	13
97/C 166/30	Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 3ης Μαρτίου 1997 στην υπόθεση T-6/97 R, Comafrica SpA και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Κοινή οργάνωση των αγορών — Μπανάνες — προσωρινός συντελεστής μειώσεως — Αναστολή εκτελέσεως — Ασφαλιστικά μέτρα — Παραδεικτό της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων — Σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη) .....	13
97/C 166/31	Υπόθεση T-42/97: Προσφυγή του Giorgio Lebedef κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 1997 .....	14
97/C 166/32	Υπόθεση T-61/97: Προσφυγή της εταιρείας Sofino κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Μαρτίου 1997 .....	14
97/C 166/33	Υπόθεση T-62/97: Προσφυγή της Société Générale κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1997 .....	14

<u>Ανακοίνωση αριθ.</u>	Περιεχόμενα (συνέχεια)	Σελίδα
97/C 166/34	Υπόθεση T-68/97: Προσφυγή του Martin Neumann και της Irmgard Neumann-Schölles κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 13 Μαρτίου 1997	15
97/C 166/35	Υπόθεση T-72/97: Προσφυγή του PRODERIC — Formação e Desenvolvimento de Recursos Humanos, ACE, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Μαρτίου 1997	16
97/C 166/36	Υπόθεση T-73/97: Προσφυγή της British Shoe Corporation και λοιπών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 1997	17
97/C 166/37	Υπόθεση T-74/97: Προσφυγή της Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 1997	18
97/C 166/38	Υπόθεση T-75/97: Προσφυγή της Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 1997	18
97/C 166/39	Υπόθεση T-76/97: Προσφυγή της εταιρείας Sofino και κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Μαρτίου 1997	19
97/C 166/40	Υπόθεση T-77/97: Προσφυγή του José Baiges Planas και 16 άλλων προσφευγόντων κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Μαρτίου 1997	20
97/C 166/41	Υπόθεση T-78/97: Προσφυγή του F. Javier Maetzu Nieva κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 1997	20
97/C 166/42	Υπόθεση T-79/97: Προσφυγή του Michael A. Köhler κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 1997	20
97/C 166/43	Υπόθεση T-81/97: Προσφυγή της Regione Toscana κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε την 1η Απριλίου 1997	21
97/C 166/44	Υπόθεση T-82/97: Προσφυγή του Patrick Rousseaux κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 1997	21
97/C 166/45	Υπόθεση T-83/97: Προσφυγή της Société Anonyme de Traverses en Béton Armé (SATEBA) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε την 1η Απριλίου 1997	22
97/C 166/46	Υπόθεση T-85/97: Προσφυγή της Horeca-Wallonie κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 3 Απριλίου 1997	22
97/C 166/47	Υπόθεση T-87/97: Προσφυγή του G. Van Dyck κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 4 Απριλίου 1997	23
97/C 166/48	Υπόθεση T-88/97: Προσφυγή του Henri Jacobs κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997	24
97/C 166/49	Υπόθεση T-89/97: Προσφυγή του Mikael Barfod κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997	24

97/C 166/50	Υπόθεση T-90/97: Προσφυγή της Martine Frix κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997 .....	24
97/C 166/51	Υπόθεση T-92/97: Προσφυγή του Patrick Salez κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997 .....	25
97/C 166/52	Υπόθεση T-93/97: Προσφυγή του Minh-Hong Pham κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997 .....	25
97/C 166/53	Υπόθεση T-94/97: Προσφυγή της Brigitte Nau κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997 .....	25
97/C 166/54	Υπόθεση T-95/97: Προσφυγή της Marie Louise Brichard κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997 .....	25
97/C 166/55	Υπόθεση T-96/97: Προσφυγή του Léon Rappé κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997 .....	26
97/C 166/56	Υπόθεση T-97/97: Προσφυγή του Daniel Callebaut κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997 .....	26

## I

(Ανακοινώσεις)

## ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

## ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 15ης Απριλίου 1997

στην υπόθεση C-22/94: (αίτηση του High Court of Ireland για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): **The Irish Farmers Association κ.λπ. κατά Minister for Agriculture, Food and Forestry, Ireland, και Attorney General**<sup>(1)</sup>

(**Συμπληρωματική εισφορά επί του γάλακτος — Ποσότητα αναφοράς — Προσωρινή αναστολή — Μετατροπή — Οριστική μείωση — Απώλεια αποζημιώσεως**)

(97/C 166/01)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-22/94, με αντικείμενο αίτηση του High Court of Ireland προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ, αφενός, The Irish Farmers Association κ.λπ. και, αφετέρου, Minister for Agriculture, Food and Forestry, Ireland, και Attorney General, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος, αφενός, του άρθρου 5γ παράγραφος 3 στοιχείο ζ) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 804/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968, περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων<sup>(2)</sup>, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 1 παράγραφος 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 816/92 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1992, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 804/68<sup>(3)</sup>, και, αφετέρου, του άρθρου 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3950/92 του Συμβουλίου, της 28ης Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων<sup>(4)</sup>, όπως διατυπώθηκε με το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1560/93 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3950/92<sup>(5)</sup>, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. L. Murray, πρόεδρο του τετάρτου τμήματος, προεδρεύοντα του έκτου τμήματος, Κ. Ν.

Κακούρη, P. J. G. Kapteyn, G. Hirsch (εισηγητή) και H. Ragnemalm, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 15 Απριλίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

Από την εξέταση των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, όπως η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων και η αρχή της αναλογικότητας, καθώς και από την εξέταση του θεμελιώδους δικαιώματος της ιδιοκτησίας, δεν προέκυψαν στοιχεία ικανά να θίξουν το κύρος, αφενός, του άρθρου 5γ παράγραφος 3 στοιχείο ζ) του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 804/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968, περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 1 παράγραφος 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 816/92 του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 1992, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 804/68, και, αφετέρου, του άρθρου 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3950/92 του Συμβουλίου, της 28ης Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση συμπληρωματικής εισφοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, όπως διατυπώθηκε με το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1560/93 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1993, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3950/92, στο μέτρο που, με τις διατάξεις αυτές, η προσωρινή αναστολή ποσοστού της ποσότητας αναφοράς υπό την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 775/87 του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 1987, για την προσωρινή αναστολή μέρους των ποσοτήτων αναφοράς που αναφέρονται στο άρθρο 5γ παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 804/68 περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων, μετατράπηκε σε οριστική μείωση χωρίς να προβλεφθεί η καταβολή αποζημιώσεως.

(1) ΕΕ αριθ. C 76 της 12. 3. 1994.

(2) ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 82.

(3) ΕΕ αριθ. L 86 της 1. 4. 1992, σ. 83.

(4) ΕΕ αριθ. L 405 της 31. 12. 1992, σ. 1.

(5) ΕΕ αριθ. L 154 της 25. 6. 1993, σ. 30.

**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ**

(έκτο τμήμα)

της 15ης Απριλίου 1997

στην υπόθεση C-27/95: (αίτηση του High Court of Justice για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): **Woodspring District Council κατά Bakers of Nailsea Ltd**<sup>(1)</sup>

(Κτηνιατρικές επιθεωρήσεις πριν από τη σφαγή στα σφαγεία — Κύρος — Ρόλος των επίσημων κτηνιάτρων — Μετακύλιση της αμοιβής στον εκμεταλλεζόμενο το σφαγείο)

(97/C 166/02)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Σύλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-27/95, με αντικείμενο αίτηση του High Court of Justice (Bristol Mercantile Court, Ηνωμένο Βασίλειο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Woodspring District Council και Bakers of Nailsea Ltd, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος της οδηγίας 64/433/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1964, περί υγειονομικών προβλημάτων στον τομέα των ενδοκοινοτικών συναλλαγών νωπών κρεάτων<sup>(2)</sup>, όπως έχει τροποποιηθεί και κωδικοποιηθεί από την οδηγία 91/497/ΕΟΚ<sup>(3)</sup>, από πλευράς του άρθρου 39 και του άρθρου 40 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ, καθώς και των γενικών αρχών της αναλογικότητας και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους J. L. Murray (εισηγητή), πρόεδρο του τετάρτου τμήματος, προεδρεύοντα του έκτου τμήματος, K. N. Κακούρη, P. J. G. Kapteyn, G. Hirsch και H. Ragnemalm, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola, γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, εξέδωσε στις 15 Απριλίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Ένας ιδιώτης μπορεί, προκειμένου να αμφισβητήσει το κύρος πράξεως των κοινοτικών οργάνων, να επικαλεστεί ενώπιον εθνικού δικαστηρίου παράβαση του άρθρου 39 και του άρθρου 40 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ, καθώς και των γενικών αρχών της αναλογικότητας και της απαγορεύσεως των διακρίσεων.
2. Η οδηγία 64/433/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1964, περί υγειονομικών προβλημάτων στον τομέα των ενδοκοινοτικών συναλλαγών νωπών κρεάτων, όπως έχει τροποποιηθεί και κωδικοποιηθεί από την οδηγία 91/497/ΕΟΚ, κατά το μέτρο που επιβάλλει ή/και επιτρέπει στα κράτη μέλη να επιβάλλουν όπως οι διενεργούμενες στα σφαγεία υγειονομικές επιθεωρήσεις, πραγματοποιούνται από επίσημους κτηνιάτρους ή/και κατά το μέτρο που επιβάλλει να διενεργούνται προ της σφαγής επιθεωρήσεις, δεν είναι ανίσχυρη από πλευράς του άρθρου 39 και του άρθρου 40 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ, καθώς και των γενικών αρχών της αναλογικότητας και της απαγορεύσεως των διακρίσεων.
3. Η απορρέουσα από την οδηγία 64/433/ΕΟΚ υποχρέωση να επιβαρύνονται τα σφαγεία εντός των οποίων σφάζονται τα ζώα με τα έξοδα που προκαλούνται από τις διενεργούμενες από τους επίσημους κτηνιάτρους υγειονομικές επιθεωρήσεις δεν είναι αντίθετη ούτε προς το άρθρο 39 και το άρθρο 40 παράγραφος 3 της συνθήκης

ούτε προς τις γενικές αρχές της ίσης μεταχειρίσεως ή/και της αναλογικότητας.

(1) ΕΕ αριθ. C 101 της 22. 4. 1995.

(2) ΕΕ ειδ. έκδ. 03/001, σ. 129.

(3) ΕΕ αριθ. L 268 της 24. 9. 1991, σ. 69.

**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ**

(τέταρτο τμήμα)

της 15ης Απριλίου 1997

στην υπόθεση C-105/95: (αίτηση του Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Münster για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): **Paul Daut GmbH & Co. KG κατά Oberkreisdirektor des Kreises Gütersloh**<sup>(1)</sup>

(Μηχανικώς διαχωρισμένο κρέας — Θερμική επεξεργασία — Υγειονομικοί όροι παραγωγής και εμπορίας — Ενδοκοινοτικό εμπόριο)

(97/C 166/03)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Σύλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-105/95, με αντικείμενο αίτηση του Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, Münster (Γερμανία), προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Paul Daut GmbH & Co. KG και Oberkreisdirektor des Kreises Gütersloh, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία της οδηγίας 64/433/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1964, περί υγειονομικών προβλημάτων στον τομέα των ενδοκοινοτικών συναλλαγών νωπών κρεάτων<sup>(2)</sup>, όπως έχει τροποποιηθεί και κωδικοποιηθεί από την οδηγία 91/497/ΕΟΚ<sup>(3)</sup>, της οδηγίας 89/608/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Νοεμβρίου 1989, για την αμοιβαία συνδρομή μεταξύ των διοικητικών αρχών των κρατών μελών και τη συνεργασία των αρχών αυτών με την Επιτροπή, με σκοπό τη διασφάλιση της ορθής εφαρμογής της κτηνιατρικής και ζωοτεχνικής νομοθεσίας<sup>(4)</sup>, καθώς και των άρθρων 30 και 36 της συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα), συγκείμενο από τους K. N. Κακούρη (εισηγητή), προεδρεύοντα του τμήματος, P. J. G. Kapteyn και H. Ragnemalm, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 15 Απριλίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το άρθρο 6 παράγραφος 1 στοιχεία γ) και ζ) της οδηγίας 64/433/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 1964, περί υγειονομικών προβλημάτων στον τομέα των ενδοκοινοτικών συναλλαγών νωπών κρεάτων, όπως έχει τροποποιηθεί και κωδικοποιηθεί από την οδηγία 91/497/ΕΟΚ, αντίκειται προς εθνική νομοθεσία η οποία απαγορεύει την εισαγωγή μηχανικώς διαχωρισμένων κρεάτων που δεν έχουν υποστεί θερμική επεξεργασία στο κράτος μέλος προελεύσεως, οσάκις αυτά πρόκειται να υποβληθούν σε τέτοια επεξεργασία σε εγκατεστημένη στο κράτος μέλος εισαγωγής εγκατάσταση, την οποία ορίζει ο επίσημος κτηνίατρος του κράτους προελεύσεως.

2. Η αρμόδια κτηνιατρική αρχή του κράτους μέλους προελεύσεως μπορεί να ζητήσει, κατ' εφαρμογήν της οδηγίας 89/608/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Νοεμβρίου 1989, για την αμοιβαία συνδρομή μεταξύ των διοικητικών αρχών των κρατών μελών και τη συνεργασία των αρχών αυτών με την Επιτροπή, με σκοπό τη διασφάλιση της ορθής εφαρμογής της κτηνιατρικής και ζωοτεχνικής νομοθεσίας, τη συνδρομή της αρμόδιας κτηνιατρικής αρχής του κράτους μέλους εισαγωγής, χωρίς να εξαρτάται από μια τέτοια αίτηση η ευχέρεια του επισήμου κτηνιάτρου του κράτους μέλους προελεύσεως να ορίσει, για τους σκοπούς της θεωρικής επεξεργασίας που πρόκειται να πραγματοποιηθεί, εγκατάσταση κειμένη στο έδαφος του κράτους μέλους εισαγωγής.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 159 της 24. 6. 1995.

(<sup>2</sup>) ΕΕ ειδ. έκδ. 03/001, σ. 129.

(<sup>3</sup>) ΕΕ αριθ. L 268 της 24. 9. 1991, σ. 69.

(<sup>4</sup>) ΕΕ αριθ. L 351 της 2. 12. 1989, σ. 34.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(τέταρτο τμήμα)

της 15ης Απριλίου 1997

στην υπόθεση C-272/95: (αίτηση του Bundesverwaltungsgericht για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως): Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung κατά Deutsches Milch-Kontor GmbH (<sup>1</sup>)

(Ενίσχυση για το αποκορυφωμένο γάλα σε σκόνη — Συστηματικοί μεθοριακοί έλεγχοι — Έξοδα ελέγχου)

(97/C 166/04)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-272/95, με αντικείμενο αίτηση του Bundesverwaltungsgericht προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου μεταξύ Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung και Deutsches Milch-Kontor GmbH, η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 2 παράγραφοι 1 και 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1624/76 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1976, περί των ειδικών διατάξεων σχετικά με την πληρωμή της ενισχύσεως για το αποκορυφωμένο μετουσιωμένο γάλα σε σκόνη ή μεταποιημένο σε σύνθετες ζωοτροφές στο έδαφος ενός άλλου κράτους μέλους (<sup>2</sup>), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1726/79 (<sup>3</sup>), ως προς την ερμηνεία του άρθρου 10 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1725/79 της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 1979, περί των λεπτομερειών παροχής ενισχύσεων στο αποκορυφωμένο γάλα που μεταποιείται σε σύνθετες τροφές και στο αποκορυφωμένο γάλα σε σκόνη που προορίζεται για τη διατροφή μόσχων (<sup>4</sup>), και ως προς την ερμηνεία των άρθρων 9, 12, 16 και 95 της συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα), συγκεκριμένο από τους J. L. Murray, πρόεδρο τμήματος (εισηγητή), K. N. Κακούρη και P. J. G. Kapteyn, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: P. Léger, γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως, εξέδωσε στις 15 Απριλίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Το άρθρο 2 παράγραφοι 1 και 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1624/76 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1976, περί των ειδικών διατάξεων σχετικά με την πληρωμή της ενισχύσεως για το αποκορυφωμένο μετουσιωμένο γάλα σε σκόνη ή μεταποιημένο σε σύνθετες ζωοτροφές στο έδαφος ενός άλλου κράτους μέλους όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 1726/79, και το άρθρον 10 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1725/79 της Επιτροπής, της 26ης Ιουλίου 1979, περί των λεπτομερειών παροχής ενισχύσεων στο αποκορυφωμένο γάλα που μεταποιείται σε σύνθετες τροφές και στο αποκορυφωμένο γάλα σε σκόνη που προορίζεται για τη διατροφή μόσχων, σε συνδυασμό με το άρθρο 34 της συνθήκης ΕΚ, απαγορεύουν την πραγματοποίηση συστηματικών ελέγχων προς εξακρίβωση του αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που αφορούν τη σύνθεση και την ποιότητα του αποκορυφωμένου γάλακτος σε σκόνη που χρησιμοποιείται για την παραγωγή συνθέτων ζωοτροφών σε άλλο κράτος μέλος, από τις οποίες εξαρτάται η χορήγηση επιστροφών κατά την εξαγωγή, οσάκις οι έλεγχοι αυτοί πραγματοποιούνται, ενόψει της μελλοντικής εξαγωγής των ελεγχόμενων εμπορευμάτων, στο εσωτερικό του κράτους εξαγωγής και όχι στα σύνορα. Ωστόσο, οι προαναφερθείσες διατάξεις δεν αποκλείουν την πραγματοποίηση τέτοιων ελέγχων, υπό την προϋπόθεση ότι αυτοί πραγματοποιούνται δειγματοληπτικώς.

2. Εισφορά που επιβάλλεται με αφορμή συστηματικούς ελέγχους που πραγματοποιούνται στο εσωτερικό του κράτους εξαγωγής, ενόψει της μελλοντικής εξαγωγής των ελεγχόμενων εμπορευμάτων, συνιστά επιβάρυνση ισοδύναμη αποτελέσματος με εξαγωγικούς δασμούς, απαγορευόμενη από τα άρθρα 9 και 12 της συνθήκης ΕΚ, ακόμη και όταν αντιστοιχεί στο πραγματικό κόστος του κάθε ελέγχου.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 248 της 23. 9. 1995.

(<sup>2</sup>) ΕΕ ειδ. έκδ. 03/015, σ. 204.

(<sup>3</sup>) ΕΕ ειδ. έκδ. 03/026, σ. 21.

(<sup>4</sup>) ΕΕ ειδ. έκδ. 03/026, σ. 12.

## ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

(έκτο τμήμα)

της 15ης Απριλίου 1997

στην υπόθεση C-292/95: Βασίλειο της Ισπανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (<sup>1</sup>)

(Προσφυγή ακυρώσεως — Πλαίσιο των κρατικών ενισχύσεων στον τομέα των αυτοκινήτων — Αναδρομική παράταση ισχύος — Άρθρο 93 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ)

(97/C 166/05)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική)

(Προσωρινή μετάφραση: η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-292/95, Βασίλειο της Ισπανίας (εκπρόσωποι: Alberto Navarro González και Miguel Bravo-Ferrer Delgado) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Gérard Rozet και Francisco Enrique González Díaz), με



αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής, η οποία κοινοποιήθηκε με έγγραφο της 6ης Ιουλίου 1995 και δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*<sup>(2)</sup>, περί παρατάσεως, αναδρομικώς από 1ης Ιανουαρίου 1995, της απόφασης της 23ης Δεκεμβρίου 1992, η οποία είχε παρατείνει την ισχύ του κοινοτικού πλαισίου για τις κρατικές ενισχύσεις στον τομέα των αυτοκινήτων, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα), συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, K. N. Κακούρη, P. J. G. Kartheyn, G. Hirsch και R. Schintgen (εισηγητή), δικαστές, γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 15 Απριλίου 1997 απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

1. *Ακυρώνει την κοινοποιηθείσα με έγγραφο της 6ης Απριλίου 1995 απόφαση της Επιτροπής περί παρατάσεως, αναδρομικώς από 1ης Ιανουαρίου 1995, της ισχύος της απόφασης της Επιτροπής της 23ης Δεκεμβρίου 1992, η οποία παρέτεινε την ισχύ του κοινοτικού πλαισίου για τις κρατικές ενισχύσεις στον τομέα των αυτοκινήτων.*

2. *Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.*

(1) ΕΕ αριθ. C 299 της 11. 11. 1995.

(2) ΕΕ αριθ. C 284 της 28. 10. 1995, σ. 3.

## ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 4ης Μαρτίου 1997

στην υπόθεση C-46/96: Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων<sup>(1)</sup>

(Κατάργηση της δίχης)

(97/C 166/06)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

(Προσωρινή μετάφραση· η οριστική μετάφραση θα δημοσιευθεί στη «Συλλογή της Νομολογίας του Δικαστηρίου»)

Στην υπόθεση C-46/96, Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (εκπρόσωπος: Ernst Röder) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Anders Christian Jessen και Paul F. Nemitz, επικουρούμενοι από τους δικηγόρους Hans-Jürgen Rabe και Georg M. Berrisch), με αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης C(95) 3319 τελικό, της Επιτροπής, της 29ης Νοεμβρίου 1995, περί της χορήγησης φορολογικών ενισχύσεων υπό μορφή αποσβέσεων υπέρ γερμανικών εταιρειών, το Δικαστήριο, συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray και L. Sevón, προέδρους τμήματος, J.-P. Puissechet, G. Hirsch, P. Jann (εισηγητή), H. Ragnemalm, M. Wathelet και R. Schintgen, δικαστές, γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer, γραμματέας: R. Grass, εξέδωσε στις 4 Μαρτίου 1997 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1. *Καταργεί τη δίχη.*

2. *Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.*

(1) ΕΕ αριθ. C 108 της 13. 4. 1996.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε, με διάταξη της 8ης Ιανουαρίου 1997, το Landgericht München I, στις υποθέσεις WSC Windsurfing Chiemsee Produktions und Vertriebs GmbH κατά Boots- und Segelzubehör Walter Huber, αφενός, και κατά Attenberger Franz, αφετέρου**

(Υποθέσεις C-108/97 και C-109/97)

(97/C 166/07)

Με διάταξη της 8ης Ιανουαρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Μαρτίου 1997, το Landgericht München I, στο πλαίσιο των διαφορών που εκκρεμούν ενώπιόν του μεταξύ, αφενός, WSC Windsurfing Chiemsee Produktions- und Vertriebs GmbH και, αφετέρου, Boots- und Segelzubehör Walter Huber (υπόθεση C-108/97) και Attenberger Franz (υπόθεση C-109/97), ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. Σχετικά με το άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο γ) της οδηγίας 89/104/EOK του Συμβουλίου<sup>(1)</sup>:

Έχει το άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο γ) την έννοια ότι αρκεί να υπάρχει η δυνατότητα χρήσεως μιας ονομασίας προς δήλωση της γεωγραφικής προελεύσεως ή πρέπει η δυνατότητα αυτή να έχει λάβει συγκεκριμένη μορφή (υπό την έννοια ότι άλλες επιχειρήσεις αυτού του είδους χρησιμοποιούν ήδη τη λέξη αυτή προς δήλωση της γεωγραφικής προελεύσεως των ομοειδών προϊόντων τους ή ότι υφίστανται, τουλάχιστον, συγκεκριμένες ενδείξεις περί του ότι τούτο πρέπει να αναμένεται ότι θα συμβεί στο εγγύς μέλλον) ή πρέπει ακόμη να υπάρχει ανάγκη χρήσεως της ονομασίας αυτής προς δήλωση της γεωγραφικής προελεύσεως των επίμαχων προϊόντων ή πρέπει επιπλέον να υπάρχει ιδιαίτερη ανάγκη χρήσεως της εν λόγω ονομασίας προελεύσεως, επειδή, π.χ., τα προϊόντα αυτού του είδους που παράγονται στην οικεία περιοχή χαιρούν ιδιαίτερης φήμης;

Έχει σημασία για την ευρεία ή στενή ερμηνεία της εννοίας των ενδείξεων γεωγραφικής προελεύσεως που προβλέπονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο γ), το γεγονός ότι τα αποτελέσματα του σήματος είναι περιορισμένα, σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 1 στοιχείο β);

Εμπίπτουν στις ενδείξεις γεωγραφικής προελεύσεως κατά την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 στοιχείο γ), μόνον εκείνες που αναφέρονται στον τόπο παραγωγής των προϊόντων ή αρκεί να διατίθενται τα εν λόγω προϊόντα στο εμπόριο στον τόπο αυτό ή από τον τόπο αυτό ή, τέλος, στην περίπτωση της παραγωγής υφασμάτων, αρκεί τα υφάσματα να σχεδιάζονται στην εν λόγω περιοχή, μολονότι στη συνέχεια, στο πλαίσιο της επ' αμοιβή διαδικασίας παραγωγής, παράγονται αλλού;

2. Σχετικά με το άρθρο 3 παράγραφος 3 πρώτο εδάφιο της οδηγίας 89/104/EOK:

Ποιές προϋποθέσεις επιβάλλει η διάταξη αυτή όσον αφορά τη δυνατότητα καταχώρισεως μιας περιγραφικής ονομασίας, σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχείο γ);

Ειδικότερα: Είναι οι προϋποθέσεις αυτές πανομοιότυπες σε όλες τις περιπτώσεις ή διαφέρουν ανάλογα με το μέγεθος της ανάγκης που υπάρχει να παραμείνει η ονομασία στη διάθεση όλων;

Είναι, ειδικότερα, σύμφωνη με τη διάταξη αυτή η μέχρι τούδε κρατούσα άποψη στη γερμανική νομολογία, κατά την οποία, στην περίπτωση περιγραφικών ονομασιών οι οποίες πρέπει να παραμείνουν στη διάθεση όλων, είναι αναγκαία και πρέπει να αποδεικνύεται η επικράτησή τους στις εμπορικές συναλλαγές, και συγκεκριμένα σε ποσοστό μεγαλύτερο του 50 % των οικείων εμπορικών κύκλων.

Επιβάλλει η διάταξη αυτή προϋποθέσεις όσον αφορά τον τρόπο διαπιστώσεως του διακριτικού χαρακτήρα που έχει αποκτηθεί με τη χρήση:

- (<sup>1</sup>) Πρώτη οδηγία 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ αριθ. L 40 της 11. 2. 1989, σ. 1).

### Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 18 Μαρτίου 1997

(Υπόθεση C-112/97)

(97/C 166/08)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Paolo Stancanelli και Hans Stovlbaek, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας της, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, άσκησε στις 18 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

απορρίπτοντας κάθε περί του αντιθέτου αίτημα, ένσταση ή πρόταση,

— να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, θεσπίζοντας και διατηρώντας σε ισχύ σύστημα που προβλέπει υποχρεωτικά την εγκατάσταση σε κατοικημένους χώρους αποκλειστικά και μόνο καυστήρων «στεγανοποιημένων», απαγορεύοντας δηλαδή έμμεσα την εγκατάσταση καυστήρων άλλου μεν τύπου αλλά σύμφωνων προς την οδηγία 90/396/ΕΟΚ του Συμβουλίου (<sup>1</sup>), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο,

— να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

#### Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 5 παράγραφος 10 του προεδρικού διατάγματος αριθ. 412, της 26ης Αυγούστου 1993 (στο εξής: προεδρικό διάταγμα αριθ. 412/93) προβλέπει ότι, σε περιπτώσεις το πρώτον ή εκ νέου τοποθέτησης ή αναδιαρθρώσεως θερμικών εγκαταστάσεων που συνοδεύονται και από την τοποθέτηση ατομικών καυστήρων, αποκλεισμένων των περιπτώσεων της απλής υποκαταστάσεως, μπορούν να χρησιμοποιηθούν καυστήρες που έχουν μονωθεί σε σχέση με τον κατοικημένο περιβάλλοντα χώρο ή συσκευές οποιουδήποτε τύπου, εφόσον έχουν εγκατασταθεί σε εξωτερικούς χώρους ή σε κατάλληλους από τεχνική άποψη χώρους.

Γεγονός είναι ότι το άρθρο 5 παράγραφος 10 του προεδρικού διατάγματος αριθ. 412/93 δεν απαγορεύει την εμπορία μη μονωμένων (του τύπου «μη στεγανοποιημένων») καυστήρων, ούτε περιέχει οποιαδήποτε γενική απαγόρευση τοποθέτησής τους, αλλ' είναι εξίσου γεγονός ότι η διάταξη αυτή απαγορεύει συγκεκριμένα, έστω και έμμεσα, την τοποθέτηση

των εν λόγω καυστήρων σε κατοικημένους χώρους, όταν πρόκειται για κατά πρώτον ή εκ νέου τοποθέτηση ή αναδιαρθρωση των θερμικών εγκαταστάσεων.

Η συγκεκριμένη αυτή απαγόρευση παραβιάζει το άρθρο 4 της οδηγίας 90/396/ΕΟΚ, υπό την έννοια ότι παρακωλύει τη λειτουργία συσκευών επί των οποίων τυγχάνει εφαρμογής η οδηγία και οι οποίες τηρούν τις προβλεπόμενες συναφώς βασικές προϋποθέσεις.

Η επιχειρηματολογία, σύμφωνα με την οποία το άρθρο 5 παράγραφος 10 του προεδρικού διατάγματος αριθ. 412/93 συμβιβάζεται προς την οδηγία 90/396/ΕΟΚ λόγω των προδιαγραφών ασφαλείας που αποτελούν το νομικό θεμέλιό του, είναι αβάσιμη. Συγκεκριμένα, οι βασικές προϋποθέσεις που προβλέπει η οδηγία σχετικά με την τοποθέτηση και χρήση των συσκευών αερίου — συμπεριλαμβανομένων των «μη στεγανοποιημένων» συσκευών — είναι εξαντλητικές, υπό την έννοια ότι καλύπτουν όλες τις συναφείς προδιαγραφές περί ασφαλείας και συνεπάγονται καταναγκασμό. Στην περίπτωση αυτή οι εθνικές αρχές δεν διαθέτουν πλέον την ευχέρεια να διατηρούν σε ισχύ ούτε να εκδίδουν εθνικές διατάξεις που προβλέπουν την τήρηση περαιτέρω προϋποθέσεων, εφόσον σε διαφορετική περίπτωση η εφαρμογή και λειτουργία της εσωτερικής αγοράς θα προσέκρουε σε παράνομα εμπόδια.

Το επιχειρήμα, σύμφωνα με το οποίο το άρθρο 5 παράγραφος 10 του προεδρικού διατάγματος αριθ. 412/93 αποτελεί επιτρεπτή παρέκκλιση από την αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των προϊόντων, δυνάμει του άρθρου 36 και του άρθρου 100 Α, παράγραφος 4 ή του άρθρου 129 Α της συνθήκης ΕΚ, είναι επίσης αβάσιμο.

- (<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. L 196 της 26. 7. 1990, σ. 15.

### Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 19 Μαρτίου 1997

(Υπόθεση C-114/97)

(97/C 166/09)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους A. Caeiro και F. Castillo de la Torre, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner C 254, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 19 Μαρτίου 1997, προσφυγή κατά Βασιλείου της Ισπανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— ν' αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας, διατηρώντας σε ισχύ τα άρθρα 7, 8 και 10 του νόμου αριθ. 23/1992 (<sup>1</sup>) της 30ής Ιουλίου 1992, κατά το μέτρο που αυτά εξαρτούν τη χορήγηση αδείας για την άσκηση των δραστηριοτήτων παροχής υπηρεσιών ιδιωτικής ασφαλείας, για την περίπτωση των γνωστών ως «επιχειρήσεων παροχής υπηρεσιών ασφαλείας», από την προϋπόθεση να είναι η σχετική επιχείρηση ισπανικού δικαίου καθώς και, όσον αφορά τους διαχειριστές και διευθυντές τους, από την προϋπόθεση να είναι αυτοί κάτοικοι Ισπανίας και, αναφορικά με το «προσωπικό ασφαλείας», από την προϋπόθεση να διαθέτει αυτό την ισπανική ιθαγένεια, δεν έχει εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη συνθήκη, ειδικότερα από τα άρθρα της 48, 52 και 59,

— να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

### Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Όσον αφορά την ελευθερία εγκαταστάσεως:

Η προϋπόθεση ότι οι διαχειριστές μιας εταιρείας πρέπει να έχουν την κατοικία τους στο κράτος μέλος όπου η ίδια είναι εγκατεστημένη (άρθρο 8 του νόμου) ισοδυναμεί με δυσμενή λόγω ιθαγενείας διάκριση.

Η επιβαλλόμενη στις επιχειρήσεις απαίτηση να είναι αυτές ισπανικού δικαίου (άρθρο 7 του νόμου) συνιστά ρητή δυσμενή διάκριση και συνεπάγεται περιορισμό του δικαιώματος των επιχειρήσεων να ασκούν τις δραστηριότητές τους μέσω υποκαταστήματος ή πρακτορείου, όπως ρητώς προβλέπεται από το άρθρο 52 της συνθήκης ΕΚ.

Για την περίπτωση όπου το προσωπικό ασφαλείας εργάζεται δι' ίδιον λογαριασμό, η προϋπόθεση ιθαγενείας που προβλέπεται στην παράγραφο 3 του άρθρου 10 του νόμου είναι επίσης αντίθετη προς το άρθρο 52 της συνθήκης.

Όσον αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία υπηρεσιών:

Η προϋπόθεση του άρθρου 7 να είναι η σχετική επιχείρηση ισπανικού δικαίου, καθώς και αυτή του άρθρου 8 του νόμου να έχουν οι διευθύνοντες αυτήν την κατοικία τους στην Ισπανία έχει ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό οποιασδήποτε ιδιωτικής δραστηριότητας παροχής υπηρεσιών ασφαλείας εκ μέρους επιχειρήσεων ή προσωπικού ασφαλείας που δεν διαθέτουν εγκατάσταση στην Ισπανία. Μια τέτοια απαίτηση συνιστά ένα εισάγον δυσμενείς διακρίσεις στην ελευθερία παροχής υπηρεσιών εμπόδιο.

Όσον αφορά το άρθρο 55 της συνθήκης ΕΚ:

Η Επιτροπή θεωρεί ότι το απλό γεγονός, ότι ιδιωτικές επιχειρήσεις έχουν αναλάβει την παροχή ορισμένων υπηρεσιών ασφαλείας, υπηρεσιών που κατ' αυτόν τον τρόπο έχουν αφαιρεθεί, κατά το μεγαλύτερο μέρος τους, από το κράτος, αποκλείει το συμπέρασμα ότι η παροχή ιδιωτικών υπηρεσιών ασφαλείας [...] εντάσσεται λειτουργικά στο μονοπώλιο της Ασφάλειας που εμπίπτει στα προνόμια του κράτους. Επιπλέον, το ίδιο το κείμενο του νόμου διασαφηνίζει ότι οι δραστηριότητες των επιχειρήσεων και το προσωπικό ασφαλείας είναι συμπληρωματικές και εξηρητημένες από τη δημόσια ασφάλεια, χωρίς τούτο να σημαίνει ότι αποτελούν μέρος αυτής.

Η συμμετοχή στην άσκηση δημόσιας εξουσίας δεν απορρέει από τα αποτελέσματα και το αντικείμενο ορισμένων δραστηριοτήτων αλλά από τις εξουσίες και δυνατότητες που έχουν παρασχεθεί στις επιχειρήσεις ή πρόσωπα που αναπτύσσουν αυτές τις δραστηριότητες. Η πρόληψη αξιοποιώνων πράξεων δεν προϋποθέτει προνόμιο δημόσιας εξουσίας, και τούτο εφόσον και οι ιδιώτες μπορούν, σε ορισμένες περιπτώσεις, να ενεργούν με σκοπό την πρόληψη αξιοποιώνων πράξεων. Εξάλλου, στις επιχειρήσεις και το προσωπικό ασφαλείας δεν έχει ειδικώς ανατεθεί η πρόληψη, γενικώς, αξιοποιώνων πράξεων αλλά απλώς η παροχή υπηρεσιών προστασίας.

Ούτε άλλωστε η ειδική υποχρέωση αρωγής προς τις Δυνάμεις και Σώματα Ασφαλείας που υπέχουν οι επιχειρήσεις και το προσωπικό ασφαλείας κατά την άσκηση του έργου τους, καθώς και η υποχρέωση να παρέχουν τη συνεργασία τους και να ακολουθούν τις σχετικές οδηγίες σε σχέση με το σκοπό της παροχής προστασίας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι οι εν

λόγω επιχειρήσεις συμμετέχουν στην άσκηση δημόσιας εξουσίας. Τέτοια υποχρέωση υπέχει κάθε πολίτης σε συγκεκριμένες περιπτώσεις. Εξάλλου, μια παρόμοια συμμετοχή, επικουρική και προηγούμενη της ασκήσεως δημόσιας εξουσίας, ουδόλως αποτελεί άμεση συμμετοχή στην άσκηση της εν λόγω εξουσίας, κατά την έννοια του άρθρου 55 της συνθήκης.

Η δυνατότητα οπλοφορίας, καίτοι κατ' εξαίρεση, δεν αποτελεί αποκλειστικό προνόμιο των Δυνάμεων και Σωμάτων Ασφαλείας ή άλλης αρχής της δημόσιας εξουσίας και για τούτο δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός ότι η οπλοφορία του προσωπικού ασφαλείας αποτελεί, αυτή καθεαυτή, συμμετοχή στην άσκηση της δημόσιας εξουσίας. Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο κανονισμός οπλοφορίας, που έχει εγκριθεί με το βασιλικό διάταγμα αριθ. 137/1993, της 29ης Ιανουαρίου, προβλέπει τη δυνατότητα χορηγήσεως, σε ειδικές περιπτώσεις, αδειών οπλοφορίας σε ιδιώτες, συμπεριλαμβανομένων προσώπων εχόντων την ιθαγένεια άλλου κράτους μέλους. Προφανώς, το προσωπικό ασφαλείας οφείλει να διαθέτει άδεια οπλοφορίας προκειμένου να μπορεί να παρέχει, όπως ακριβώς και οποιοσδήποτε άλλος πολίτης, τις υπηρεσίες του.

Όσον αφορά το άρθρο 56 της συνθήκης ΕΚ:

Η Επιτροπή θεωρεί ότι ουδόλως προκύπτει ότι το γεγονός ότι δεν είναι Ισπανός ο ιδιωτικός αστυνομικός ή φύλακας κάποιου χώρου (που εργάζεται ως ανεξάρτητος) προϋποθέτει, όταν αυτός έχει την ιθαγένεια άλλου κράτους μέλους, πραγματικό, υφιστάμενο και ακούστως σοβαρό κίνδυνο απειλούντα ουσιασθή συμφέροντα της κοινωνίας.

Όπως προκύπτει, ο αποκλεισμός όλων των επιχειρήσεων των οποίων οι διαχειριστές και διευθύνοντες δεν διαθέτουν κατοικία στην Ισπανία καθώς και όλων των υπηκόων άλλων κρατών μελών φαίνεται να στηρίζεται, κατ' ουσίαν, σε θεωρήσεις διοικητικής φύσεως.

Όσον αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων:

Αφ' ής στιγμής το προσωπικό ασφαλείας δεν εμπίπτει στο καθεστώς του δημοσίου υπαλλήλου, δεν προκύπτει ότι μπορεί να τύχει, εν προκειμένω, εφαρμογής η διάταξη του άρθρου 48 παράγραφος 4.

Οι αναγνωριζόμενοι από την παράγραφο 3 του άρθρου 48 λόγοι δημόσιας τάξεως, δημόσιας ασφαλείας και δημόσιας υγείας δεν επιτρέπουν την εξαίρεση ενός ολόκληρου τομέα δραστηριοτήτων από τις διατάξεις περί ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων και περί προσβάσεως σε απασχόληση.

(<sup>1</sup>) Boletín Oficial del Estado της 4ης Αυγούστου 1992.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε η maaseutuelinkeinojen valituslautakunta, με απόφαση της 12ης Μαρτίου 1997, στην υπόθεση που αφορά προσφυγή της Laura Pitkäranta**

**(Υπόθεση C-118/97)**

(97/C 166/10)

Με παρεμπίπτουσα απόφαση της 12ης Μαρτίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρω-

παϊκών Κοινοτήτων στις 20 Μαρτίου 1997, η maaseutuelinkeinojen valituslautakunta (επιτροπή προσφυγών επί αγροτικών υποθέσεων), στο πλαίσιο της διαφοράς που αφορά προσφυγή της Laura Pitkäranta, εκπροσωπούμενης από την κατά τον νόμο ασκούσας την επιμέλειά της, Anne Pitkäranta, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. (Ταυτόσημο προς το πρώτο ερώτημα στην υπόθεση C-9/97) <sup>(1)</sup>.
2. Όσον αφορά ειδικότερα ανήλικο άτομο, που διαμένει μονίμως με τον έχοντα την επιμέλειά του στην περιφέρεια του Ελσίνκι, σε απόσταση περίπου 70 km από το οικονομικό κέντρο του αγροκτήματος και που δεν μπορεί να ασκεί, ούτε το ίδιο ούτε ο έχων την επιμέλειά του, προσωπικά γεωργική δραστηριότητα στο αγρόκτημα, αντιβαίνει προς την απαγόρευση των διακρίσεων, προς την αρχή της αναλογικότητας ή προς άλλες αρχές του κοινοτικού δικαίου το να στερείται το άτομο αυτό της σχετικής αντισταθμίσεως;

<sup>(1)</sup> ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 15.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που κατατέθηκε στις 24 Μαρτίου 1997**

**(Υπόθεση C-121/97)**

(97/C 166/11)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Dr. Götz zur Hausen, νομικό σύμβολο της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Centre Wagner C 254, Kirchberg, άσκησε στις 24 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αποφασίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη εναρμονίζοντας τον νόμο περί θήρας του Saarland προς την απόφαση που Δικαστηρίου της 3ης Ιουλίου 1990 στην υπόθεση C-288/88 <sup>(1)</sup>, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 171 της συνθήκης ΕΚ,
- για κάθε ημέρα από της επιδόσεως της προκειμένης αποφάσεως, κατά την οποία αυτή δεν συμμορφώθηκε προς τις αναφερόμενες υπό στοιχείο 1 υποχρεώσεις, να επιβάλει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας χρηματική ποινή 26 400 Ecu προς την Επιτροπή στο λογαριασμό H 1 KEG «Ίδιοι πόροι της ΕΚ» της Bundeskasse στην Βόννη,
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

*Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα*

Το άρθρο 171 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ δεν καθορίζει μεν προθεσμία για την εκπλήρωση των απορρεουσών από απόφαση του Δικαστηρίου υποχρεώσεων του οικείου κρά-

τους μέλους, όμως αυτό οφείλει ανυπερθέτως να αρχίσει την εκτέλεση της αποφάσεως και να την ολοκληρώσει το ταχύτερο δυνατόν.

Το αίτημα για τον προσδιορισμό χρηματικής ποινής στηρίζεται στο άρθρο 171 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ. Όσον αφορά το ύψος του αναφερόμενου ποσού, η Επιτροπή λαμβάνει ως βάση την ανακοινωθείσα στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* αριθ. C 242 της 21ης Αυγούστου 1996, σ. 6, μέθοδο υπολογισμού της. Για την εκτίμηση της βαρύτητας της παραβάσεως, η Επιτροπή εκκινεί από το γεγονός ότι μόνο μία μεμονωμένη διατάξη σε ένα και μόνο ομόσπονδο κράτος δεν έχει ακόμη εναρμονιστεί προς τις διατάξεις της οδηγίας 79/409/ΕΟΚ του Συμβουλίου <sup>(2)</sup>, και ότι στην περίπτωση αυτή πρόκειται για μια περισσότερο τυπική παράβαση, επειδή συγκεκριμένα προβλήματα της βλάβης του περιβάλλοντος εν σχέσει με την εφαρμογή της επί του παρόντος ισχύουσας στο Saarland κανονιστικής ρυθμίσεως δεν κατέστησαν γνωστά (συντελεστής 1/20). Η Επιτροπή θεωρεί τη διάρκεια της παραβάσεως της συνθήκης ως πολύ σημαντική (συντελεστής 2/3). Εν όψει του αποτρεπτικού αποτελέσματος της αιτουμένης χρηματικής ποινής, η Επιτροπή εξετάζει ένα σύστημα υπολογισμού, που ανακοινώθηκε στα κράτη μέλη, το οποίο αντανάκλα τη σχετική θέση εκάστου κράτους μέλους από την άποψη του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος του και της σταθμίσεως των ψήφων του στο Συμβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 148 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ.

<sup>(1)</sup> Συλλογή 1990, σ. I-2721.

<sup>(2)</sup> ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 202.

**Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, που κατατέθηκε στις 24 Μαρτίου 1997**

**(Υπόθεση C-122/97)**

(97/C 166/12)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Dr. Götz zur Hausen, νομικό σύμβολο της Επιτροπής, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Centre Wagner C 254, Kirchberg, άσκησε στις 24 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αποφασίσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, μη συμμορφούμενη προς την απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Οκτωβρίου 1991 στην υπόθεση C-58/89 <sup>(1)</sup>, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 171 της συνθήκης ΕΚ,
- για κάθε ημέρα από της επιδόσεως της προκειμένης αποφάσεως, κατά την οποία αυτή δεν συμμορφώθηκε προς τις αναφερόμενες υπό στοιχείο 1 υποχρεώσεις, να επιβάλει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας χρηματική ποινή 158 400 Ecu προς την Επιτροπή στο λογαριασμό H 1 KEG «Ίδιοι πόροι της ΕΚ» της Bundeskasse στη Βόννη,
- να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.

*Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα*

Το άρθρο 171 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ δεν καθορίζει μεν προθεσμία για την εκπλήρωση των απορροευσών από απόφαση του Δικαστηρίου υποχρεώσεων του οικείου κράτους μέλους, όμως αυτό οφείλει ανυπερθέτως να αρχίσει την εκτέλεση της απόφασής και να την ολοκληρώσει το ταχύτερο δυνατόν. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέλειψε να λάβει δεσμευτικά μέτρα για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 3 παράγραφος 1 της οδηγίας 75/440/ΕΟΚ<sup>(2)</sup>. Επίσης, αυτή δεν κατήρτισε ακόμη συνολικό πρόγραμμα βελτιώσεως σύμφωνα με το άρθρο 4 παράγραφος 2 της οδηγίας και — σε επίπεδο ομοσπόνδων κρατών — προγράμματα βελτιώσεως για όλα τα ύδατα. Τέλος, δεν τήρησε τις υποχρεώσεις της ανακοινώσεως σύμφωνα με το άρθρο 8 της οδηγίας 79/869/ΕΟΚ του Συμβουλίου<sup>(3)</sup>.

Το αίτημα για τον προσδιορισμό χρηματικής ποινής στηρίζεται στο άρθρο 171 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ. Όσον αφορά το ύψος του αναφερόμενου ποσού, η Επιτροπή λαμβάνει ως βάση την ανακοινωθείσα στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* αριθ. C 242 της 21ης Αυγούστου 1996, σ. 6, μέθοδο υπολογισμού της. Εκτιμά την παράβαση της συνθήκης ως βαριά (συντελεστής 8/20). Η Επιτροπή θεωρεί τη διάρκεια της παραβάσεως της συνθήκης ως πολύ σημαντική (συντελεστής 2/3). Εν όψει του αποτρεπτικού αποτελέσματος της αιτουμένης χρηματικής ποινής, η Επιτροπή εξετάζει ένα σύστημα υπολογισμού, που ανακοινώθηκε στα κράτη μέλη, το οποίο αντανάκλα τη σχετική θέση εκάστου κράτους μέλους από την άποψη του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος του και της σταθμίσεως των ψήφων του στο Συμβούλιο σύμφωνα με το άρθρο 148 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ.

(<sup>1</sup>) Σύλλογή 1991, σ. I-5019.

(<sup>2</sup>) ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 80.

(<sup>3</sup>) ΕΕ ειδ. έκδ. 15/001, σ. 220.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε η Pretura Circondariale di Padova με διάταξη της 17ης Δεκεμβρίου 1996, στην υπόθεση Tommaso Nalon κατά Ente Poste Italiane**

**(Υπόθεση C-123/97)**

(97/C 166/13)

Με διάταξη της 17ης Δεκεμβρίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 24 Μαρτίου 1997, η Pretura Circondariale di Padova, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Tommaso Nalon και Ente Poste Italiane, που εκκρεμεί ενώπιόν της, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 92 και 93 της συνθήκης, και συγκεκριμένα υποβάλλει τα ακόλουθα ερωτήματα:

- α) Μπορεί το ζήτημα του συμβατού του εθνικού νόμου προς τις επίμαχες κοινοτικές διατάξεις να τεθεί και να επιλυθεί στο πλαίσιο δίκης στην οποία δεν μετέχουν επιχειρηματίες που να είναι φορείς συμφερόντων που προστατεύονται από τις κοινοτικές διατάξεις που έχουν θεσπιστεί για την προστασία του ανταγωνισμού;
- β) Συνιστά ενίσχυση, υπό την έννοια του άρθρου 92 της συνθήκης ΕΟΚ, η εθνική ρύθμιση που απαλλάσσει ένα δημόσιο οργανισμό οικονομικού χαρακτήρα από την υποχρέωση να τηρεί τη γενική ρύθμιση που ισχύει,

σύμφωνα με τις κοινές διατάξεις του ιδιωτικού δικαίου, για όλους τους άλλους επιχειρηματίες του οικείου τομέα, όσον αφορά τις συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου;

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Vaasan hovioikeus, με απόφαση της 21ης Μαρτίου 1997, στην υπόθεση που αφορά έφεση των Markku Juhani Läärä κ.λπ. κατά εκπροσώπου της εισαγγελικής αρχής και του Φινλανδικού Δημοσίου**

**(Υπόθεση C-124/97)**

(97/C 166/14)

Με παρεμπόδιση απόφαση της 21ης Μαρτίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25 Μαρτίου 1997, το Vaasan hovioikeus (εφετείο της Vaasa), στο πλαίσιο της διαφοράς που αφορά έφεση των Markku Juhani Läärä, Cotswold Microsystems Limited και Oy Transatlantic Software Limited κατά εκπροσώπου της εισαγγελικής αρχής και του Φινλανδικού Δημοσίου, εκπροσωπούμενων από τη διοίκηση των περιφερειών της Keski-Suomi και της Uusimaa, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. Πρέπει η απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1994 στην υπόθεση C-275/92<sup>(1)</sup>, Her Majesty's Customs and Excise κατά Gerhart Schindler και Jörg Schindler, να θεωρηθεί ως αφορώσα υπόθεση αντίστοιχη προς την παρούσα (βλέπε την απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982 στην υπόθεση 283/81<sup>(2)</sup>, Srl CILFIT και Lanificio di Gavardo SpA κατά Ministry of Health) και, συνεπώς, πρέπει να ερμηνευθούν οι διατάξεις της συνθήκης ΕΚ στην παρούσα υπόθεση κατά τον ίδιο τρόπο όπως και στην προμνημονευθείσα υπόθεση;
2. Έχουν οι διατάξεις της συνθήκης ΕΚ περί της ελεύθερης κυκλοφορίας εμπορευμάτων και υπηρεσιών (άρθρα 30, 59 και 60) εφαρμογή και στις συσκευές τυχερών παιχνιδιών όπως οι επίδικες;
3. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα:
  - α) Αντιβαίνει προς τα άρθρα 30, 59 και 60 ή προς οποιοδήποτε άλλο άρθρο της συνθήκης ΕΚ η ισχύουσα στη Φινλανδία ρύθμιση κατά την οποία η εκμετάλλευση συσκευών τυχερών παιχνιδιών αποτελεί αποκλειστικό δικαίωμα του Raha-automaattiyhdistys (οργανισμού εκμεταλλεύσεως των αυτομάτων μηχανημάτων), ανεξαρτήτως του αν ο περιορισμός αυτός επιβάλλεται από τον ίδιο νόμο στους ημεδαπούς και τους αλλοδαπούς διοργανωτές τυχερών παιχνιδιών;
  - β) Μπορεί ο περιορισμός αυτός να δικαιολογηθεί, κατά την έννοια των άρθρων 36 ή 56 ή κάποιου άλλου άρθρου της συνθήκης ΕΚ, με βάση τους λόγους που αναφέρει ο νόμος περί λαχειοφόρων αγορών και τυχερών παιχνιδιών ή οι προπαρασκευαστικές εργασίες του ή για κάποιο άλλο λόγο και, περαιτέρω, ασκεί επιρροή για την απάντηση που θα δοθεί στο ερώτημα αυτό το ύψος του κέρδους που μπορεί να προκύψει

από τις συσκευές τυχερών παιγνίων και το κατά πόσον το κέρδος οφείλεται στην τύχη ή στην ικανότητα του παίκτη;

(<sup>1</sup>) Συλλογή 1994, σ. I-1039.

(<sup>2</sup>) Συλλογή 1982, σ. 3415.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το arrondissementsrechtbank te Alkmaar, με διάταξη της 18ης Μαρτίου 1997, στην υπόθεση AGR Regeling κατά διοικητικού συμβουλίου της Bedrijfsvereniging voor der Metaalnijverheid**

(Υπόθεση C-125/97)

(97/C 166/15)

Με διάταξη της 18ης Μαρτίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 26 Μαρτίου 1997, το arrondissementsrechtbank te Alkmaar, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ AGR Regeling και διοικητικού συμβουλίου της Bedrijfsvereniging voor der Metaalnijverheid, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του ακόλουθου ερωτήματος:

Συνιστούν πλήρη εκτέλεση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την οδηγία 80/987/ΕΟΚ του Συμβουλίου (<sup>1</sup>) οι εθνικές διατάξεις, οι οποίες ενδέχεται να έχουν ως συνέπεια ότι η προβλεπόμενη στην οδηγία αυτή πληρωμή απαιτήσεως για αμοιβή εργασίας χωρεί μόνον όταν και καθόσον η εν λόγω απαίτηση για αμοιβή εργασίας για την προβλεπόμενη από την οδηγία αυτή περίοδο αφορά μεγαλύτερο ποσό από το ποσό της αμοιβής εργασίας, το οποίο έλαβε ο μισθωτός κατά την περίοδο αυτή και το οποίο, εν τούτοις, κατά το αστικό δίκαιο του κράτους μέλους, πρέπει να καταλογιστεί σε απαίτηση για αμοιβή εργασίας η οποία είχε γεννηθεί πριν από την περίοδο αυτή;

(<sup>1</sup>) ΕΕ ειδ. έκδ. 05/004, σ. 35.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Hoge Raad der Nederlanden, με απόφαση της 21ης Μαρτίου 1997 στο πλαίσιο της υποθέσεως Eco Swiss China Time Ltd κατά Benetton International NV**

(Υπόθεση C-126/97)

(97/C 166/16)

Με απόφαση της 21ης Μαρτίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 27 Μαρτίου 1997, το Hoge Raad der Nederlanden, στο πλαίσιο της υποθέσεως Eco Swiss China Time Ltd κατά Benetton International NV, η οποία εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί ακόλουθων εξής ερωτημάτων:

1. Κατά πόσον εφαρμόζονται αναλόγως οι αρχές που το Δικαστήριο διατύπωσε με την απόφασή του της 14ης Δεκεμβρίου 1995 (<sup>1</sup>), C-430/93 και C-431/93, Van Schijndel και van Veen (<sup>2</sup>), αν, στο πλαίσιο διαφοράς σχετικά με

σύμβαση ιδιωτικού δικαίου, η οποία δεν επιλύθηκε από εθνικά δικαστήρια αλλά από διαιτητή, οι διάδικοι δεν επικαλούνται [από εθνικά δικαστήρια αλλά από διαιτητή, οι διάδικοι δεν επικαλούνται] το άρθρο 85 της συνθήκης ΕΚ και αν οι εθνικοί δικονομικοί κανόνες που εφαρμόζονται ως προς αυτούς απαγορεύουν στους διαιτητές να εφαρμόσουν αυτεπαγγέλτως τη διάταξη αυτή;

2. Αν το εθνικό δικαστήριο κρίνει ότι μια διαιτητική απόφαση είναι πράγματι αντίθετη προς το άρθρο 85 της συνθήκης ΕΚ, οφείλει, για το λόγο αυτό και παρά τις διατάξεις του ολλανδικού δικονομικού δικαίου, που αναφέρονται ανωτέρω στα σημεία 4.2 και 4.4, να δεχθεί αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως αυτής αν η αίτηση αυτή ανταποκρίνεται κατά τα λοιπά στις απαιτήσεις του νόμου;
3. Οφείλει το εθνικό δικαστήριο επίσης να δεχθεί την αίτηση αυτή, παρά τις διατάξεις του ολλανδικού δικονομικού δικαίου που αναφέρονται ανωτέρω στο σημείο 4.5, αν το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 85 της συνθήκης ΕΚ παρέμεινε εκτός των ορίων της διαφοράς κατά τη διαιτητική διαδικασία και αν, επομένως, οι διαιτητές δεν αποφάνθηκαν επί του ερωτήματος αυτού;
4. Επιβάλλει το κοινοτικό δίκαιο να μη ληφθεί υπόψη η διάταξη του ολλανδικού δικονομικού δικαίου, που αναφέρεται ανωτέρω, στο σημείο 5.3, αν αυτό είναι αναγκαίο για να καταστεί δυνατό να εξετασθεί, στο πλαίσιο της διαδικασίας ακυρώσεως μεταγενέστερης διαιτητικής αποφάσεως, αν μια σύμβαση, η οποία κρίθηκε με ενδιάμεση διαιτητική απόφαση έχουσα ισχύ δεδικασμένου κατά νόμον έγκυρη, είναι εντούτοις άκυρη ως αντίθετη προς το άρθρο 85 της συνθήκης ΕΚ;
5. Ή, στην περίπτωση που περιγράφεται στο τέταρτο ερώτημα, δεν πρέπει να εφαρμοστεί η διάταξη σύμφωνα με την οποία δεν μπορούν να ζητηθούν ταυτόχρονα η ακύρωση της ενδιάμεσης διαιτητικής αποφάσεως, στο μέτρο που αυτή έχει τα χαρακτηριστικά τελικής αποφάσεως, και η ακύρωση της μεταγενέστερης διαιτητικής αποφάσεως;

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 77 της 16. 3. 1996, σ. 1.

(<sup>2</sup>) Συλλογή 1995, σ. I-4705.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε η Pretura Circondariale di Bologna (τμήμα εργατικών διαφορών), με διάταξη της 2ας Δεκεμβρίου 1996, στην υπόθεση Carbonari Annalisa και 121 άλλοι ενάγοντες κατά 1) Università degli Studi di Bologna, 2) Ministero della Sanità, 3) Ministero dell'Università e della Ricerca Scientifica και 4) Ministero del Tesoro**

(Υπόθεση C-131/97)

(97/C 166/17)

Με διάταξη της 2ας Δεκεμβρίου 1996, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την 1η Απριλίου 1997, η Pretura Circondariale di Bologna (τμήμα εργατικών διαφορών), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Carbonari Annalisa και 121 άλλων εναγόντων και 1) Università degli Studi di Bologna, 2) Ministero della Sanità, 3) Ministero dell'Università e della Ricerca Scientifica και

4) Ministero del Tesoro, που εκκρεμεί ενώπιόν της, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του ακόλουθου ερωτήματος:

«Ερωτάται κατά πόσον η διάταξη της οδηγίας 82/86/ΕΟΚ του Συμβουλίου (1), η οποία προβλέπει ότι οι θέσεις αποκτήσεως ιατρικής ειδικότητας "είναι δεόντως αμειβόμενες", πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι έχει απευθείας εφαρμογή υπέρ των ειδικευόμενων ιατρών έναντι των διοικητικών οργάνων της Ιταλικής Δημοκρατίας, αν ληφθεί υπόψη ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέλευσε να θεσπίσει εμπροθέσμως ειδικές διατάξεις για την εφαρμογή της.

Ερωτάται κατά πόσον η διάταξη αυτή αφενός παρέχει στους ειδικευόμενους ιατρούς το δικαίωμα να λαμβάνουν τη δέουσα αμοιβή, η οποία συναρτάται προς την εν γένει εκπαιδευτική δραστηριότητα που αναπτύσσεται εντός των τμημάτων και υπηρεσιών στα οποία έχει αναθέσει το Δημόσιο την εκπαίδευση αυτή, και αφετέρου επιβάλλει παράλληλα στις εν λόγω διοικητικές αρχές, στις οποίες περιλαμβάνεται το Πανεπιστήμιο της Μπολόνιας, την υποχρέωση καταβολής της αμοιβής αυτής.»

(1) ΕΕ αριθ. L 43 της 15. 2. 1982, σ. 21.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε, με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1997, η Skatterättsnämnd, στην υπόθεση Victoria Film A/S κατά Riksskatteverk**

**(Υπόθεση C-134/97)**

(97/C 166/18)

Με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Απριλίου 1997, η Skatterättsnämnd, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν της μεταξύ Victoria Film A/S και Riksskatteverk, ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

1. Έχει το άρθρο 28 παράγραφος 3 στοιχείου β) της έκτης οδηγίας περί του φόρου προστιθεμένης αξίας, σε συνδυασμό με το σημείο 2 του παραρτήματος ΣΤ της οδηγίας αυτής και ενόψει του παραρτήματος XV κεφάλαιο ΙΧ φορολογία σημείο 2 στοιχείο κη) της Συνθήκης μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και της Σουηδίας για την προσχώρηση της Σουηδίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, την έννοια ότι η Σουηδία δύναται να διατηρεί σε ισχύ διατάξεις της εθνικής της νομοθεσίας όπως το άρθρο 11 κεφάλαιο 3 πρώτο εδάφιο, του mervärdesskattelag, όπως ίσχυε έως και τις 31 Δεκεμβρίου 1996 (1);

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα αυτό, ζητείται να δοθεί απάντηση και στο επόμενο ερώτημα.

2. Έχει το γεγονός ότι το άρθρο 28 παράγραφος 3 στοιχείου β), δεν επιτρέπει εθνική νομοθεσία απαλλάσσουσα από το φόρο τους κύκλους εργασιών που αφορά το ερώτημα 1 ως συνέπεια ότι η διάταξη αυτή, το άρθρο 6 παράγραφος 1 ή ενδεχομένως άλλες διατάξεις της έκτης οδηγίας έχουν άμεσο αποτέλεσμα στην υπό κρίση περίπτωση και, ως εκ τούτου, ότι ο εκμεταλλευόμενος τέτοια

δικαιώματα μπορεί να τις επικαλεσθεί ενώπιον των εθνικών αρχών ως λόγο για τον οποίο πρέπει να θεωρηθεί ότι ο κύκλος εργασιών του υπόκειται στο φόρο;

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως και στο ερώτημα αυτό, ζητείται να δοθεί ανάντηση και στο επόμενο ερώτημα.

3. Μπορεί, ωστόσο, ο εκμεταλλευόμενος τα δικαιώματα αυτά να επιτύχει την εφαρμογή του δικαιώματος προς έκπτωση στηριζόμενος στο άρθρο 17 παράγραφος 2 ή σε άλλη διάταξη της οδηγίας, δηλαδή, έχει η διάταξη αυτή άμεσο αποτέλεσμα, παρά το ότι ο κύκλος εργασιών δεν υπόκειται σε φόρο εκροών;

(1) «Άρθρο 11

Απαλλάσσονται από την επιβολή φόρου οι ακόλουθες περιπτώσεις κύκλων εργασιών:

1. Ο κύκλος εργασιών από την παραχώρηση της ασκήσεως ή την εκχώρηση δικαιωμάτων τα οποία εμπίπτουν στα άρθρα 1, 4 ή 5, του νόμου αριθ. 729/1960, om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk (περί των δικαιωμάτων του δημιουργού επί λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων), πλην όμως όχι (...).»

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το Oberlandesgericht Wien, με διάταξη της 24ης Μαρτίου 1997, στο πλαίσιο της διαφοράς Verein zur Förderung des freien Wettbewerbs im Medienwesen κατά MVF Magazin-Verlag am Fleetrand Gesellschaft mbH**

**(Υπόθεση C-135/97)**

(97/C 166/19)

Με διάταξη της 24ης Μαρτίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Απριλίου 1997, το Oberlandesgericht Wien, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιόν του μεταξύ Verein zur Förderung des freien Wettbewerbs im Medienwesen και MVF Magazin-Verlag am Fleetrand Gesellschaft mbH, υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 30 της συνθήκης ΕΚ την έννοια ότι δεν επιτρέπει την εφαρμογή της νομοθεσίας του κράτους μέλους Α η οποία απαγορεύει σε επιχείρηση εγκατεστημένη στο κράτος μέλος Β να διαθέτει προς πώληση και εντός του κράτους μέλους Α το περιοδικό έντυπο που εκδίδει στο κράτος μέλος Β, όταν το έντυπο αυτό περιέχει διαγωνισμούς ή παιχνίδια με βραβεία για τους νικητές, που οργανώνονται νομίμως στο κράτος μέλος Β;»

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το VAT and Duties Tribunal, Manchester, με διάταξη της 2ας Απριλίου 1997, στην υπόθεση Norbury Developments Ltd κατά Commissioners of Customs and Excise**

**(Υπόθεση C-136/97)**

(97/C 166/20)

Με διάταξη της 2ας Απριλίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 14 Απριλίου 1997, το VAT and Duties Tribunal, Man-



chester, στο πλαίσιο της δίκης στην υπόθεση *Norbury Developments Ltd και Commissioners of Customs and Excise*, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του ακόλουθου ερωτήματος:

Δικαιούται το Ηνωμένο Βασίλειο να απαλλάξει, κατά το άρθρο 28 παράγραφος 3 στοιχείο β) της έκτης οδηγίας<sup>(1)</sup>, την παράδοση μη οικοδομημένου γηπέδου, επί του οποίου είχε επιτραπεί η ανέγερση κτιρίων κατά το χρόνο παραδόσεως, με τη χορήγηση οικοδομικής άδειας σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους και το οποίο το *tribunal* θεώρησε ως γήπεδο προς οικοδόμηση, μολονότι:

- α) η φορολογία των παραδόσεων γηπέδων, περιλαμβανομένης και της παραδόσεως γηπέδων που είναι αναμφισβήτητα γήπεδα προς οικοδόμηση, τροποποιήθηκε αφότου το Ηνωμένο Βασίλειο μετέφερε την έκτη οδηγία στο εσωτερικό δίκαιο, στις 17 Μαΐου 1977, και ειδικότερα με την έκδοση του *Finance Act 1989*, ο οποίος εισήγαγε την ευχέρεια επιλογής της παραιτήσεως από την απαλλαγή του ΦΠΑ για ορισμένες τέτοιου είδους παραδόσεις, και
- β) η φορολογία των παραδόσεων γηπέδων, που είναι αναμφισβήτητα γήπεδα προς οικοδόμηση, τροποποιήθηκε αφότου το Ηνωμένο Βασίλειο μετέφερε την έκτη οδηγία στο εσωτερικό δίκαιο, στις 17 Μαΐου 1977, και ειδικότερα με την έκδοση του *Finance Act 1989*, δυνάμει του οποίου ορισμένες τέτοιου είδους παραδόσεις, που απαλλάσσονταν προηγουμένως, φορολογούνται πλέον ως έργα πολιτικού μηχανικού,

Και δεδομένου ότι η παράδοση θα απαλλασσόταν αν είχε πραγματοποιηθεί πριν από τις 17 Μαΐου 1977 ως εμπίπτουσα στον αριθ. 1 της κατηγορίας 1 του παραρτήματος 5 του *Finance Act 1972*.

(<sup>1</sup>) Έκτη οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49).

#### **Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 16 Απριλίου 1997**

(Υπόθεση C-144/97)

(97/C 166/21)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Richard B. Wainwright, κύριο νομικό σύμβουλο, και Jean-Francis Pasquier, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στη Νομική Υπηρεσία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Luxembourg, άσκησε στις 16 Απριλίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη θεσιπίζοντας τα νομοθετικά, κανονιστικά και διοικητικά μέτρα που είναι αναγκαία για να συμμορφωθεί με την οδηγία 92/74/ΕΟΚ του Συμβουλίου<sup>(1)</sup> για τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας 81/851/ΕΟΚ<sup>(2)</sup> περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με τα κτηνιατρικά φαρμακευτικά προϊόντα και τη θέσπιση συμπληρωματικών διατάξεων για τα ομοιοπαθητικά κτηνιατρικά φάρμακα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία,
- να καταδικάσει τη Γαλλική δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

#### *Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα*

Ο υποχρεωτικός χαρακτήρας του άρθρου 189 τρίτο εδάφιο της συνθήκης ΕΚ επιβάλλει στα κράτη μέλη να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφώνονται με τις οδηγίες των οποίων είναι αποδέκτες, πριν από τη λήξη της προθεσμίας που τάσσεται προς τούτο. Η εν λόγω προθεσμία έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 1993, χωρίς η Γαλλία να έχει λάβει τα αναγκαία μέτρα.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. L 297 της 13. 10. 1992, σ. 12.

(<sup>2</sup>) ΕΕ αριθ. L 317 της 6. 11. 1981, σ. 1.

#### **Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου του Βελγίου, που ασκήθηκε στις 16 Απριλίου 1997**

(Υπόθεση C-145/97)

(97/C 166/22)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Richard B. Wainwright, κύριο νομικό σύμβουλο, και Jean-Francis Pasquier, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στη Νομική Υπηρεσία, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Luxembourg, άσκησε στις 16 Απριλίου 1997, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Βασιλείου του Βελγίου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο του Βελγίου, έχοντας εκδόσει την απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 1993, περί των κανόνων ποιότητας και ασφάλειας των επιπλωμένων κατοικιών, χωρίς να την έχει κοινοποιήσει στην Επιτροπή υπό μορφή σχεδίου, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 8 της οδηγίας 83/189/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 28ης Μαρτίου 1983, για την καθιέρωση μιας διαδικασίας πληροφόρησης στον τομέα των τεχνικών προτύπων και προδιαγραφών<sup>(1)</sup>.
- να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

#### *Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα*

Κατά την άποψη της Επιτροπής, η βαλλόμενη απόφαση περιέχει, για παράδειγμα, στο άρθρο της 12 (περί των



ηλεκτρικών συσκευών) στο άρθρο 13 (περί των εγκαταστάσεων φυσικού αερίου) και στο άρθρο 23 σημείο 2 (περί του αναγκαίου εξοπλισμού για την αντιπυρική προστασία), τεχνικούς κανόνες κατά την έννοια του σημείου 5 του άρθρου 1 της οδηγίας 83/189/ΕΟΚ.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. L 109 της 26. 4. 1983, σ. 8.

**Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το VAT and Duties Tribunal, London, με διάταξη της 7ης Απριλίου 1997, στην υπόθεση The Institute of the Motor Industry κατά the Commissioners of Customs and Excise**

**(Υπόθεση C-149/97)**

(97/C 166/23)

Με διάταξη της 7ης Απριλίου 1997, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 17 Απριλίου 1997, το VAT and Duties Tribunal, στο πλαίσιο της δίκης The Institute of the Motor Industry κατά the Commissioners of Customs and Excise, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του ακόλουθου ερωτήματος:

«Υπό το φως των πραγματικών διαπιστώσεων των σκέψεων 3-19 και 21 της αποφάσεως του Tribunal και σε περιπτώσεις όπως η περιγραφόμενη στη σκέψη 21 (που συνοφίζεται κατωτέρω), απαλλάσσονται από τον ΦΠΑ οι υπηρεσίες που παρέχει μια τέτοια ένωση, η οποία αποτελεί οργανισμό μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, ως εμπόρους στο πεδίο εφαρμογής της διατάξεως του άρθρου 13 Α παράγραφος 1 στοιχείο β) της έκτης οδηγίας (<sup>1</sup>) καλυπτόμενες συγκεκριμένα από την ακόλουθη έκφραση:

“(...) οργανισμούς (...) που επιδιώκουν σκοπούς (...) συνδικαλιστικούς (...)”;

Περίληπτικά, η σκέψη 21 αναφέρει ότι ή ένωση αποτελεί εκουσία ένωση προσώπων που εργάζονται στον τομέα της εμπορίας αυτοκινήτων. Πρωταρχικός σκοπός της ενώσεως είναι η βελτίωση του επιπέδου εργασίας των μελών της, η βελτίωση της δομής κάθε σταδιοδρομίας εντός των διαφόρων κλάδων του τομέα και η συνακόλουθη διαμόρφωση καλύτερης εικόνας, στα μάτια του κοινού, του εν λόγω τομέα και των ανθρώπων που εργάζονται σ' αυτόν. Η ένωση επιδιώκει τους σκοπούς αυτούς ανταποκρινόμενη στις ανάγκες του τομέα για ειδικευμένο προσωπικό όλων των βαθμίδων, με την έγκριση κύκλων μαθημάτων (που πραγματοποιούνται από άλλα ιδρύματα) όπου διδάσκονται οι απαιτούμενες γνώσεις, με τη χορήγηση διακρίσεων και τη συμπλήρωση των κύκλων μαθημάτων και με την κατάταξη των μελών της, με τη διάδοση πληροφοριακών στοιχείων για την ενημέρωση των μελών της σχετικά με τις εξελίξεις στον τομέα και στις οικείες ειδικότητες και με την τήρηση βιβλίου τοποθετήσεων σε θέσεις εργασίας.»

(<sup>1</sup>) Έκτη οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49).

**Διαγραφή της υποθέσεως C-205/90 (<sup>1</sup>)**

(97/C 166/24)

Με διάταξη της 20ής Φεβρουαρίου 1997, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-205/90: (αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως του Rechtbank van Koophandel te Kortrijk): Les Assurances du Crédit Namur SA κατά 1) PVBA «Bowy» και 2.) G. Decoorman.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 212 της 25. 8. 1990.

**Διαγραφή της υποθέσεως C-126/96 (<sup>1</sup>)**

(97/C 166/25)

Με διάταξη της 25ης Φεβρουαρίου 1997, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-126/96: (αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως του Her Majesty's Court of Session in Scotland, Edinburgh): Marie Brizard και Roger International SA κατά William Grant & Sons (International) Ltd και William Grant & Sons Ltd.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 180 της 22. 6. 1996.

**Διαγραφή της υποθέσεως C-133/96 (<sup>1</sup>)**

(97/C 166/26)

Με διάταξη της 25ης Φεβρουαρίου 1997, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-133/96: (αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως του Corte di Appello di Ancona): Ministero delle Finanze dello Stato κατά Foods Import Srl dei Flli Monti.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 180 της 22. 6. 1996.

**Διαγραφή της υποθέσεως C-186/95 (<sup>1</sup>)**

(97/C 166/27)

Με διάταξη της 27ης Φεβρουαρίου 1997, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-186/95: (αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως του Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Castelnuovo di Porto): ποινική δίκη κατά Luciano Iommi, Giovanni Carnovale, Franco De Bonis, Giorgio Iommi και Antonio Iommi.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 208 της 12. 8. 1995.

**Διαγραφή της υποθέσεως C-339/96<sup>(1)</sup>**  
(97/C 166/28)

Με διάταξη της 5ης Μαρτίου 1997, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως C-339/96: (αίτηση εκδόσεως προδικα-

στικής αποφάσεως του tribunal des affaires de sécurité sociale des Bouches de Rhône): Joao Farias κατά Caisse régionale d'assurance maladie du sud-est.

<sup>(1)</sup> ΕΕ αριθ. C 354 της 23. 11. 1996.

**ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ**

**ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**

της 26ης Φεβρουαρίου 1997

στην υπόθεση T-191/96 R, CAS Succhi di Frutta SpA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Ανταγωνισμός — Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων — Αίτηση αναστολής εκτελέσεως)

(97/C 166/29)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Στην υπόθεση T-191/96 R, CAS Succhi di Frutta SpA, με έδρα τη Βερόνα (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον Alberto Miele, δικηγόρο Πάδοβας, τους Antonio Tizzano και Gian Michele Roberti, δικηγόρους Νεαπόλεως, και τον Carlo Scarpa, δικηγόρο Βενετίας, με τόπο επιδόσεων στο Βέλγιο το δικηγορικό γραφείο Tizzano, 36, Place du Grand Sablon, Βρυξέλλες, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, (εμπρόσωποι: Paolo Ziotti και Alberto Dal Ferro), με αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 6ης Σεπτεμβρίου 1996, περί τροποποιήσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 14ης Ιουνίου 1996, για την προμήθεια χυμού φρούτων και μαρμελάδας προοριζομένων για τους πληθυσμούς της Αρμενίας και του Αζερμπαϊτζάν, την οποία προβλέπει ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 228/96<sup>(1)</sup>, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου, εξέδωσε στις 26 Φεβρουαρίου 1997 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.
2. Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

<sup>(1)</sup> ΕΕ αριθ. L 30 της 8. 2. 1996, σ. 18.

**ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ**

της 3ης Μαρτίου 1997

στην υπόθεση T-6/97 R, Comafrika SpA και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Κοινή οργάνωση των αγορών — Μπανάνες — προσωρινός συντελεστής μειώσεως — Αναστολή εκτελέσεως — Ασφαλιστικά μέτρα — Παραδεκτό της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων — Σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη)

(97/C 166/30)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Στην υπόθεση T-6/97 R, Comafrika SpA, με έδρα τη Γένοβα (Ιταλία), και Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., με έδρα το Αμβούργο (Γερμανία), εκπροσωπούμενες από τον Bernhard O'Connor, solicitor, επικουρούμενο από τον Bonifacio García Poggas, δικηγόρο Σαλαμάνκας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Arsène Kronshagen, 22, avenue Marie-Adelaïde, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εμπρόσωπος: Xavier Lewis), με αντικείμενο αίτηση, υποβληθείσα βάσει των άρθρων 185 και 186 της συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητήθηκε, πρώτον, να ανασταλεί η εκτέλεση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2035/96 της Επιτροπής, της 24ης Οκτωβρίου 1996, για τον καθορισμό του ενιαίου συντελεστή μειώσεως για τον προσδιορισμό της προσωρινής ποσότητας μπανάνας που πρόκειται να χορηγηθεί σε κάθε επιχειρηματία των κατηγοριών Α και Β στο πλαίσιο της δασμολογικής ποσοτώσεως για το 1997<sup>(1)</sup>, στο μέτρο που ο κανονισμός αυτός θίγει τις αιτούσες ή είναι erga omnes, δεύτερον, να διαταχθεί η χορήγηση στις αιτούσες του ορθού αριθμού πιστοποιητικών σύμφωνα με τα δικαιώματα που έχουν βάσει του κοινοτικού δικαίου και, τρίτον, να ληφθεί κάθε άλλο μέτρο που το Πρωτοδικείο θα κρίνει αναγκαίο για να αποκατασταθεί προσωρινώς η βλάβη που υπέστησαν οι αιτούσες, ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου, εξέδωσε στις 3 Μαρτίου 1997 διάταξη με το ακόλουθο διατακτικό:

1. Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.
2. Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

<sup>(1)</sup> ΕΕ αριθ. L 272 της 25. 10. 1996, σ. 6.

**Προσφυγή του Giorgio Lebedef κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 1997**

(Υπόθεση T-42/97)

(97/C 166/31)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Giorgio Lebedef, κάτοικος Senningerberg (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τον Gilles Bounέου, δικηγόρο Λουξεμβούργου, που είναι και αντίκλητός του, 15, Avenue du Bois, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 28 Φεβρουαρίου 1997, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- κυρίως, να ακυρώσει τη σιωπηρή απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση του Giorgio Lebedef να τύχει αποσπάσεως συνδικαλιστή,
- επικουρικός και εφόσον είναι αναγκαίο,
- να κρίνει παράνομη τη διαδικασία που είναι γνωστή ως «απόσπαση συνδικαλιστή»,
- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής να μη θέσει τέρμα σε όλες τις αποσπάσεις συνδικαλιστών που χορηγήθηκαν κατά το παρελθόν,
- να καταδικάσει την Επιτροπή σε όλα τα δικαστικά έξοδα.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα*

Ο προσφεύγων, που είναι μέλος του σωματίου «Action & Défense — Luxembourg», φρονεί ότι η άρνηση της Επιτροπής, αφενός, να του χορηγήσει «απόσπαση συνδικαλιστή» ως εκπροσώπου του εν λόγω σωματίου και, αφετέρου, να λάβει θέση ως προς τη νομιμότητα και το κύρος των αποσπάσεων συνδικαλιστών που χορηγήθηκαν κατά το παρελθόν, συνιστά παράβαση των άρθρων 24 α, 25, 37, 38 και 39 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, καθώς και της συμφωνίας-πλασίου που διέπει τις σχέσεις μεταξύ του οργάνου και των συνδικαλιστικών και επαγγελματικών οργανώσεων και της Συμβάσεως αριθ. 151 της Διεθνούς Οργανώσεως Εργασίας περί των εργασιακών σχέσεων στο πλαίσιο της δημόσιας υπηρεσίας, που τέθηκε σε ισχύ στις 25 Φεβρουαρίου 1981.

**Προσφυγή της εταιρείας Sofino κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Μαρτίου 1997**

(Υπόθεση T-61/97)

(97/C 166/32)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Οι εταιρείες Sofino, με έδρα το Condé-sur-Vire (Γαλλία), Sofino production, με έδρα το Brèce (Γαλλία), Sofinor, με έδρα το Condé-sur-Vire (Γαλλία), Denkavit France, με έδρα το Montreuil-Bellay (Γαλλία), Sobeval viande, με έδρα το Périgueux (Γαλλία), Serval, με έδρα το Sainte-Eanne (Γαλ-

λία), Besnier industrie, με έδρα το Bourgbarre (Γαλλία), Sovida, με έδρα το Châteaubriant (Γαλλία), Sica Ouest élevage, με έδρα το Ploudaniel (Γαλλία), Guinde, με έδρα το Montauban-de-Bretagne (Γαλλία), Tarbouriech, με έδρα το Villeneuve-sur-Lot (Γαλλία), Mamellor, με έδρα το Charnay-lès-Mâcon (Γαλλία), Coopagri Bretagne, με έδρα το Landerneau (Γαλλία), Collet et C<sup>ie</sup>, με έδρα το Châteaubourg (Γαλλία), Kermene SA, με έδρα το Saint-Jacut-du-Mène (Γαλλία), και Vals, με έδρα το Champagne (Γαλλία)<sup>(1)</sup>, εκπροσωπούμενες από την Deborah Kryvian, δικηγόρο Ρουέν, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Loesch, 11, rue Goethe, άσκησαν στις 7 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 18/97 της Επιτροπής, της 8ης Ιανουαρίου 1997,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Οι προσφεύγουσες, γαλλικές εταιρείες παραγωγής κρέατος μόσχου, οι οποίες έχουν ήδη προσβάλει ενώπιον του Πρωτοδικείου τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 2222/96 του Συμβουλίου<sup>(2)</sup> και τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 2311/96 της Επιτροπής<sup>(3)</sup>, ζητούν με την παρούσα προσφυγή την ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 18/97 της Επιτροπής, της 8ης Ιανουαρίου 1997, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3886/92 για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής των καθεστώτων προμηδοτήσεως στον τομέα του βοείου κρέατος<sup>(4)</sup>, καθόσον με τον κανονισμό αυτό αυξήθηκε το βάρος αναφοράς των σφαγίων μόσχου για τη Γερμανία από 103 σε 112 χιλιόγραμμα.

Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι υφίστανται άνιση μεταχείριση και δυσμενή διάκριση θίγουσα τον ανταγωνισμό. Υποστηρίζουν ότι η αύξηση του βάρους αναφοράς των σφαγίων για τη Γερμανία σε επίπεδο ανώτερο εκείνου που έχει αποφασιστεί για τη Γαλλία, χωρίς να παρέχεται κανένα περιθώριο εκτιμήσεως στους γαλλικούς αρμόδιους οργανισμούς, επιτείνει τη στρέβλωση του ανταγωνισμού, που ήδη έχει καταγγελλθεί στο πλαίσιο των προηγούμενων υποθέσεων, προς άμεσο όφελος των γερμανικών επιχειρήσεων.

(1) ΕΕ αριθ. C 94 της 22. 3. 1997 (υποθέσεις T-14/97, T-15/97 και T-20/97).

(2) ΕΕ αριθ. L 296 της 21. 11. 1996, σ. 50.

(3) ΕΕ αριθ. L 313 της 3. 12. 1996, σ. 9.

(4) ΕΕ αριθ. L 5 της 9. 1. 1997, σ. 17.

**Προσφυγή της Société Générale κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 10 Μαρτίου 1997**

(Υπόθεση T-62/97)

(97/C 166/33)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Société Générale, με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από τον Dominique Voillemot, δικηγόρο Παρισιού, με αντί-

κλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Carlos Zeyen, 67, rue Ermesinde, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 10 Μαρτίου 1997, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 24ης Δεκεμβρίου 1996 και με την οποία επιτράπηκε η χορήγηση από τις γαλλικές αρχές επείγουσών ενισχύσεων στην Crédit Lyonnais,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών και λοιπών εξόδων στα οποία έχει υποβληθεί η προσφεύγουσα στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

#### Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα, η οποία έχει ήδη προσβάλει την απόφαση της Επιτροπής της 26ης Ιουλίου 1995 με την οποία η χορηγηθείσα από τη Γαλλία ενίσχυση στην Crédit Lyonnais<sup>(1)</sup>, εξαρτήθηκε από ορισμένες προϋποθέσεις, ζητεί, στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής να μην προβάλει αντιρρήσεις αναφορικά με τις επείγουσες ενισχύσεις που χορηγήθηκαν το Σεπτέμβριο του 1996<sup>(2)</sup>, ισχυριζόμενη ότι:

1. Η Επιτροπή έχει παραβεί τις διατάξεις του άρθρου 93 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ όπως και της αποφάσεως της 26ης Ιουλίου 1995, καθώς δεν θεώρησε παράνομες, λόγω εκπροθέσμου γνωστοποίησης, τις χορηγηθείσες επείγουσες ενισχύσεις, και, ειδικότερα, την παρέκκλιση ως προς την εγγραφή από την EPFR μακροπρόθεσμων ομολογιών χωρίς τοκομερίδιο ποσού 10 δισεκατομμυρίων γαλλικών φράγκων (FF).
2. Η Επιτροπή, επιτρέποντας τη χορήγηση συμπληρωματικών ενισχύσεων στην Crédit Lyonnais, πράγμα που επιτείνει έτι περαιτέρω το ασυμβίβαστο με την κοινή αγορά των εγκριθεισών στις 26 Ιουλίου 1995 ενισχύσεων, έχει παραβεί τις διατάξεις του άρθρου 92 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ, «τις κοινοτικές κατευθυντήριες γραμμές όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις για τη σωτηρία και την αναδιάρθρωση των επιχειρήσεων που αντιμετωπίζουν δυσχέρειες» που έχουν ληφθεί κατ' εφαρμογήν του (οι κατευθυντήριες γραμμές) καθώς και την απόφασή της της 26ης Ιουλίου 1995. Πράγματι, οι επιτραπείσες επείγουσες ενισχύσεις:
  - δεν συντελούν στην ανάπτυξη τομέα δραστηριοτήτων,
  - δεν λαμβάνουν υπόψη το κοινό συμφέρον,
  - αυξάνουν το μέγεθος των επιτραπεισών στις 26 Ιουλίου 1995 ενισχύσεων, των οποίων το ύψος και η αναγκαιότητα αμφισβητούνται και οι οποίες, επιπλέον, χορηγήθηκαν χωρίς να υφίσταται πραγματικό σχέδιο αναδιάρθρωσεως και επαρκές αντίτιμο επιτρέπον τη θεραπεία των σοβαρών στρεβλώσεων στον ανταγωνισμό που θα προέκυπταν εν προκειμένο.
3. Η Επιτροπή, επιτρέποντας επείγουσες ενισχύσεις που θα καθιστούσαν δυνατή τη διατήρηση των δραστηριοτήτων της Crédit Lyonnais εν αναμονή χορηγήσεως νέων ενισχύσεων, και τούτο ενώ η τελευταία δεν μπορούσε σε καμιά περίπτωση να επωφεληθεί, εν όψει των ήδη λη-

φθεισών κατά το παρελθόν ενισχύσεων, ενός νέου σχεδίου ενισχύσεων, έχει παραβεί τις διατάξεις του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚ καθώς και των κατευθυντηρίων γραμμών.

4. Η Επιτροπή, επιτρέποντας τις επείγουσες ενισχύσεις, υπό προϋποθέσεις αντίθετες προς αυτές που απαιτούνται όσον αφορά κάθε ενίσχυση για σωτηρία, έχει παραβεί τις διατάξεις του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚ καθώς και των κατευθυντηρίων γραμμών, και τούτο εφόσον οι εν λόγω ενισχύσεις:
  - δεν συνίστανται σε ταμειακές ενισχύσεις υπό τη μορφή εγγυήσεων πιστώσεων ή επιστρεπτών πιστώσεων με συντελεστή αντίστοιχο προς αυτόν της αγοράς,
  - δεν περιορίζονται σ' αυτά που είναι αναγκαία για την εκμετάλλευση της επιχειρήσεως,
  - καταβάλλονται για μια ιδιάζοντως μακρά και αδικαιολόγητη περίοδο,
  - δεν δικαιολογούνται από σοβαρούς κοινωνικούς λόγους.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 133 της 4. 5. 1996, σ. 31 (υπόθεση T32/97).

(<sup>2</sup>) ΕΕ αριθ. C 390 της 24. 12. 1996, σ. 7.

#### Προσφυγή του Martin Neumann και της Irmgard Neumann-Schölles κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 13 Μαρτίου 1997

(Υπόθεση T-68/97)

(97/C 166/34)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Ο Martin Neumann και η Irmgard Neumann-Schölles, Καλσρούη (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενοι από τους δικηγόρους Bernd Potthast και Dr Hans-Josef Rüber, Κολωνία, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο του δικηγόρου Ernest Arendt, 8-10 rue Mathias Hardt, άσκησαν στις 13 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να υποχρεώσει την καθής να καταβάλλει στον υπ' αριθ. 1 προσφεύγοντα Martin Neumann σύνταξη ορφανού σύμφωνα με το άρθρο 80 του ΚΥΚ,
- επίσης, να καταδικάσει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.

#### Λόγοι της προσφυγής και κύρια επιχειρήματα

Η πασαχολουμένη ως υπάλληλος στο Ίδρυμα Υπερουρανίων στοιχείων της Καλσρούης υπ' αριθ. 2 προσφεύγουσα, η οποία ήταν νυμφευμένη σε δεύτερο γάμο με υπάλληλο της Επιτροπής αποθανόντα το 1992, υπέβαλε αίτηση τόσο για λογαριασμό της όσο και για λογαριασμό του από πρώτο γάμο υιού της, υπ' αριθ. 1 προσφεύγοντος, για τη λήψη συντάξεως επιζώντων. Ο υπ' αριθ. 1 προσφεύγων ζούσε μαζί με το

ζεύγος Schölles, που τον συντηρούσε, από το 1982 έως το 1990, όπως επίσης κατά τη διάρκεια του έτους 1995 κατά το οποίο ολοκλήρωσε τις σπουδές του. Ο κατά σάρκα πατέρας του υπ' αριθ. 1 προσφεύγοντος και διαζευγμένος σύζυγος της υπ' αριθ. 2 προσφεύγουσας ουδέποτε παρείχε στον υπ' αριθ. 1 προσφεύγοντα διατροφή και απεβίωσε άπορος το 1996.

Ήδη με το από της 22ας Ιουλίου 1995 έγγραφο, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχής αρνήθηκε στην υπ' αριθ. 2 προσφεύγουσα, επικαλούμενη το άρθρο 17 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, παροχή συντάξεως χηρείας, επειδή ο γάμος της με τον δεύτερο σύζυγό της διήρκεσε ολιγότερο του έτους και δεν επληρώτου καμία προϋπόθεση εξαίρεσεως σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο της εν λόγω διατάξεως. Τέλος, με το από της 20ής Μαρτίου 1996 έγγραφο απορρίφθηκε επίσης η αίτηση του υπ' αριθ. 1 προσφεύγοντος για παροχή συντάξεως ορφανού, επειδή δεν επληρούντο οι προϋποθέσεις του άρθρου 80 του ΚΥΚ.

Η προβαλλόμενη στο δικόγραφο της προσφυγής αξίωση του υπ' αριθ. 1 προσφεύγοντος για σύνταξη ορφανού στηρίζεται, αφενός, στο άρθρο 80 πρώτο εδάφιο του ΚΥΚ, με την αιτιολογία, κατ' ουσίαν, ότι ο αναφερόμενος στη διάταξη αυτή όρος «σύνταξη ορφανού» χρησιμοποιείται μόνο για το λόγο ότι λόγω του θανάτου υπαλλήλου πρέπει να καταβάλλονται χρηματικά ποσά σε ένα στην πραγματικότητα από τον αποθανόντα συντηρούμενο τέκνο. Επομένως, δεν λαμβάνουν σύνταξη ορφανού τα ορφανά, αλλά μάλλον τα συντηρούμενα τέκνα.

Αφετέρου, υπό το άρθρο 80 δεύτερο έως τέταρτο εδάφιο του ΚΥΚ προκύπτει ότι δεν απαιτείται οι δικαιούχοι να έχουν την ιδιότητα του πλήρως ορφανού.

Η καθής δεν μπορεί να επικαλεστεί ούτε το άρθρο 21 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ, επειδή το πρώτο εδάφιο του άρθρου αυτού αναφέρεται σε «ορφανό» τέκνο. Αν ο νομοθέτης εννοούσε μόνο τα πλήρως ορφανά, το άρθρο 21 του παραρτήματος του ΚΥΚ, καθαυτό, θα συνιστούσε αντίφαση.

### **Προσφυγή του PRODEREC — Formação e Desenvolvimento de Recursos Humanos, ACE, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Μαρτίου 1997**

(Υπόθεση T-72/97)

(97/C 166/35)

(Γλώσσα διαδικασίας: η πορτογαλική)

Ο PRODEREC — Formação e Desenvolvimento de Recursos Humanos, ACE, με έδρα επί της Av. 25 de Abril, nº 7-B, S/loja, Almada, εκπροσωπούμενος από τον Manuel Rodrigues, διηγόγο Λισαβόνας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη Luísa Maria Miranda Sousa Pires, 4A, rue Jean Jaurès, L-1835 Luxembourg, άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 27 Μαρτίου 1997, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 9ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με το φάκελο 880249 P3, και την

απόφαση της Επιτροπής, της 9ης Δεκεμβρίου 1996, σχετικά με το φάκελο 881311 P1, που κοινοποιήθηκαν στον προσφεύγοντα στις 28 Ιανουαρίου 1997,

— να καταδικάσει τη Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι τελικές αποφάσεις εγκρίσεως της αιτήσεως πληρωμής υπολοίπου για τους «φακέλους» υποψηφιότητας για οικονομικές ενισχύσεις του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Ταμείου 881311 P1 και 880249 P3, των οποίων αποδέκτης ήταν ο προσφεύγων. Μέσω των αποφάσεων αυτών, η Επιτροπή αποφάσισε να μειώσει το ποσό που είχε εγκρίνει με την απόφαση C(88) 0831 της 29ης Απριλίου 1988, σχετικά με τη χορήγηση συνδρομής στον νυν προσφεύγοντα, για τη χρηματοδότηση προγραμμάτων επαγγελματικής καταρτίσεως στην Πορτογαλία.

Η προσφυγή στηρίζεται στην επίκληση των ακολούθων πλημμελειών:

— Οι αποφάσεις της Επιτροπής είναι παράνομες, διότι αντιβαίνουν συγκεκριμένα προς την απόφαση 83/516/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Οκτωβρίου 1983, για την αποστολή του ΕΚΤ<sup>(1)</sup>, τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2950/83<sup>(2)</sup> για την εφαρμογή της αποφάσεως αυτής, καθώς και προς την απόφαση 83/673/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 22ας Οκτωβρίου 1983, για τη διαχείριση του ΕΚΤ<sup>(3)</sup>.

— Οι αποφάσεις αυτές είναι άδικες, διότι συγκρούονται με δικαιώματα και συμφέροντα του προσφεύγοντος, τα οποία τυγχάνουν ήδη εννόμου προστασίας και απορρέουν από την αρχική απόφαση της Επιτροπής, η οποία ενέκρινε τους «φακέλους», και από την πράξη πιστοποίησης την οποία εξέδωσε το Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (Υπηρεσία Υποθέσεων του ΕΚΤ) (DAFSE) αμέσως μετά την ολοκλήρωση των προγραμμάτων.

— Οι δύο αυτές αποφάσεις αντιφάσκουν, καθόσον, αφού ο προσφεύγων υλοποίησε τα προγράμματα και χωρίς ουδέποτε να αμβισβητηθεί το γεγονός αυτό — που ούτε και τώρα αμβισβητείται —, διατάσσουν την επιστροφή κονδυλίων που ελήφθησαν προ επταετίας και πλέον και έχουν δαπανηθεί κατά την εκτέλεση των δύο προγραμμάτων και χάριν αυτών.

— Αντιφάσκουν επίσης προς άλλες αποφάσεις εκδοθείσες παλαιότερα και ανατρέπον πλήρως τις πραγματικές και νομικές προϋποθέσεις υπό τις οποίες είχαν εγκριθεί και εκτελεστεί τα προγράμματα.

— Πρόκειται για αποφάσεις άδικες και εκ βάθρων ανατρεπτικές, διότι προσβάλλουν τις αρχές της επεικειάς, της κοινής λογικής και της αμεροληψίας.

— Πρόκειται, τέλος, για αποφάσεις ανατιολόγητες, καθόσον αντιφάσκουν προς την πιστοποίηση την οποία εξέδωσε το 1990 το DAFSE, η οποία πιστοποίηση είναι η μόνη έγκυρη, διότι έγινε μέσα στην προθεσμία 13 μηνών, σύμφωνα με τους όρους που θέτει ο κοινοτικός κανονισμός, και δεν είναι μονομερώς ανακλητή.

— Οι δύο αποφάσεις ανατρέπουν, μεταβάλλουν και στρεβλώνουν το κριτήριο που έγινε δεκτό στην αρχική εγκρι-

τική απόφαση, διότι στηρίζονται σε μια δεύτερη πράξη πιστοποίησης του DAFSE, που παραπέμπει στην εφαρμογή κριτηρίων ευλόγου κρίσεως και χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης, τα οποία ουδέποτε γνωστοποιήθηκαν, ούτε πριν, ούτε κατά τη διάρκεια, ούτε έπειτα.

— Οι αποφάσεις αυτές προβάλλουν το δικαίωμα άμυνας του προσφεύγοντος.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. L 289 της 22. 10. 1983, σ. 38.

(<sup>2</sup>) ΕΕ αριθ. L 289 της 22. 10. 1983, σ. 1.

(<sup>3</sup>) ΕΕ αριθ. L 377 της 31. 12. 1983, σ. 1.

### Προσφυγή της British Shoe Corporation και λοιπών κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 1997

(Υπόθεση T-73/97)

(97/C 166/36)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η British Shoe Corporation και άλλες προσφεύγουσες, εκπροσωπούμενες από τον Alasdair Bell, Solicitor, Society of Scotland, και τον Mark Powell, Solicitor, Αγγλία, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Loesch & Wolter, 11, rue Goethe, άσκηση, στις 28 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 165/97 της Επιτροπής, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων υποδημάτων που έχουν το επάνω μέρος από υφαντικές ύλες καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Ινδονησίας,
- να διατάξει τα λοιπά κατά την κρίση του αναγκαία μέτρα,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα έξοδα των προσφευγουσών εταιρειών στο πλαίσιο της υπό κρίση διαδικασίας.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Οι προσφεύγουσες εταιρείες στην υπό κρίση υπόθεση είναι μεγάλοι εισαγωγείς και έμποροι λιανικής πώλησης υποδημάτων στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Εισάγουν σημαντικές ποσότητες υποδημάτων από την Κίνα και την Ινδονησία, χώρες οι οποίες έχουν αποτελέσει το αντικείμενο έρευνας αντιντάμπινγκ λόγω της εκδόσεως του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 165/97 της Επιτροπής<sup>(1)</sup>, που επιβάλλει προσωρινούς δασμούς αντιντάμπινγκ της τάξεως του 94,1% και του 36,5%, αντίστοιχως, επί υποδημάτων με υφαντικές ίνες από την Κίνα και την Ινδονησία. Οι προσφεύγουσες ζητούν την ακύρωση του κανονισμού αυτού.

Οι προσφεύγουσες προβάλλουν παράβαση του άρθρου 1 παράγραφος 4 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 3283/94<sup>(2)</sup>, καθόσον η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη, τόσο περί τα πραγματικά περιστατικά όσο και περί το δίκαιο, κατά τη χρήση των όρων «ομοειδές προϊόν» υπό την έννοια της διατάξεως αυτής. Κατά τις προσφεύγουσες, υποδήματα που κατασκευάζονται με τη διαδικασία της θειώσεως δεν μπορούν να θεωρηθούν ως ομοειδή προϊόντα με υποδήματα που κατασκευάζονται με τη

διαδικασία της εγχύσεως. Υπάρχουν σημαντικές διαφορές, ιδίως στα υλικά κατασκευής, στις μεθόδους παραγωγής, στα τεχνικά και φυσικά χαρακτηριστικά, στην τιμή, στη συσκευασία και στην εμπορία. Η απόφαση της Επιτροπής να επιβάλει δασμό αντιντάμπινγκ 94,1% επί υποδημάτων που έχουν κατασκευαστεί με τη διαδικασία της θειώσεως είναι, επομένως, παράνομη.

Οι προσφεύγουσες προβάλλουν επίσης παράβαση του άρθρου 190 της συνθήκης. Ισχυρίζονται ότι η ανεπαρκής αιτιολογία που περιλαμβάνεται στον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 165/97 εμποδίζει το Πρωτοδικείο να επιτελέσει το έργο του, ήτοι να εξετάσει το αν η καθής καθόρισε το ορθό ύψος του δασμού αντιντάμπινγκ. Η πρώτη αντίρρηση όσον αφορά την προσέγγιση της Επιτροπής έγκειται στο γεγονός ότι δεν έλαβε υπόψη τη διαφορά μεταξύ υποδημάτων που έχουν κατασκευαστεί με τη διαδικασία θειώσεως και υποδημάτων που έχουν κατασκευαστεί με τη διαδικασία εγχύσεως. Επιπλέον, το ποσοστό του προσωρινού δασμού δεν είναι ούτε ορθό ούτε επαρκώς αιτιολογημένο.

Περαιτέρω, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά την αξιολόγηση του «κοινοτικού συμφέροντος». Το προσβαλλόμενο μέτρο υποδηλώνει ότι το σύστημα διανομής μπορεί να απορροφήσει και θα απορροφήσει σημαντικό μέρος του δασμού αντιντάμπινγκ. Εντούτοις, η Επιτροπή δεν προσκομίζει κανένα απολύτως αποδεικτικό στοιχείο γι' αυτό, εκτός από το να εντοπίζει το επίπεδο του μεικτού περιθωρίου κέρδους μεταξύ εισαγωγής και πώλησής στο 100%. Δεν λαμβάνεται υπόψη η διάρθρωση του κόστους που καλύπτεται από το περιθώριο αυτό, το επίπεδο του κέρδους σ' αυτό, ή η δυνατότητα του συστήματος διανομής να απορροφήσει σημαντικό τμήμα του δασμού. Δεδομένου ότι οι τιμές λιανικής πώλησης των εισαγομένων υποδημάτων έχουν ήδη αυξηθεί σημαντικά, η εκ μέρους της Επιτροπής εκτίμηση της καταστάσεως δεν συνάδει προς τα πραγματικά περιστατικά.

Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται, στη συνέχεια, ότι η Επιτροπή, κατά παράβαση του άρθρου 3 παράγραφος 1 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 3283/94, σε συνδυασμό με το άρθρο 5 παράγραφος 4 του κανονισμού αυτού, δεν έλαβε υπόψη, στην υπό κρίση υπόθεση, το γεγονός ότι πριν επιβάλει νομίμως δασμούς αντιντάμπινγκ πρέπει να αποδείξει υλική ζημία κλάδου παραγωγών της Ευρωπαϊκής Ένωσης που αντιπροσωπεύουν συλλογικά το 25% της παραγωγής του ομοειδούς προϊόντος εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Τέλος, οι προσφεύγουσες προβάλλουν παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας όσον αφορά το ύψος των δασμών αντιντάμπινγκ που καθορίστηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό. Ως προς στο σημείο αυτό τονίζουν ειδικότερα το γεγονός ότι είναι πρακτικώς αδύνατο να ανευρεθούν υποδήματα κατασκευασμένα με τη διαδικασία θειώσεως στην Κοινότητα.

(<sup>1</sup>) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 165/97 της Επιτροπής, της 28ης Ιανουαρίου 1997, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων υποδημάτων που έχουν το επάνω μέρος από υφαντικές ύλες καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Ινδονησίας (ΕΕ 1997, αριθ. L 29 της 31. 1. 1997, σ. 3).

(<sup>2</sup>) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 3283/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ αριθ. L 94 349 της 31. 12. 1994, σ. 1).

**Προσφυγή της Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH  
κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε  
στις 28 Μαρτίου 1997**

**(Υπόθεση T-74/97)**

(97/C 166/37)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH, με έδρα το Fulda (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενη από τον Wolfgang A. Rehmann και την Ute Zinsmeister, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Bonn & Schmitt, 62, Avenue Guillaume, άσκησε, στις 28 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κηρύξει άκυρο τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 71/97 του Συμβουλίου,
- να κηρύξει ανεφάρμοστο το άρθρο 13 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 384/96 του Συμβουλίου<sup>(2)</sup>, σύμφωνα με το άρθρο 184 της συνθήκης ΕΚ, στο μέτρο που συνιστά τη νομική βάση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 71/97,
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Η προσφεύγουσα παράγει κατά κύριο λόγο εξαρτήματα ποδηλάτων και εμπορεύεται παράλληλα μεμονωμένα εξαρτήματα ποδηλάτων (τα οποία δεν έχουν τοποθετηθεί σε συνδυασμούς εξαρτημάτων), τα οποία μεταξύ άλλων εισάγονται από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας.

Με την υπό κρίση προσφυγή η προσφεύγουσα βάλλει κατά του κανονισμού αναφοράς (ΕΚ) αριθ. 71/97 του Συμβουλίου (στο εξής: κανονισμός αναφοράς), με τον οποίο ο δασμός που επιβλήθηκε αρχικά σε ποδήλατα καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας επεκτάθηκε στην εισαγωγή εξαρτημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας. Καίτοι η προσφεύγουσα δεν πληροί, κατά τους ισχυρισμούς της, τις προϋποθέσεις καταστρατηγήσεως, δεν της χορηγήθηκε απαλλαγή από τον δασμό καταστρατηγήσεως.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο κανονισμός αναφοράς είναι άκυρος και στηρίζει τον ισχυρισμό αυτό κατ' ουσίαν στους ακόλουθους λόγους:

Ενώ η έρευνα της Επιτροπής, η οποία κατέληξε στην έκδοση του κανονισμού αναφοράς, αφορούσε μόνον την εισαγωγή πλήρων, προσυναρμολογημένων εξαρτημάτων ποδηλάτων (συνδυασμοί), ο δασμός καταστρατηγήσεως επιβλήθηκε όχι μόνο στους αντίστοιχους συνδυασμούς, αλλά και σε μεμονωμένα εξαρτήματα ποδηλάτων, ανεξαρτήτως του αν τοποθετήθηκαν ή όχι σε συνδυασμούς. Η επέκταση αυτή των μέτρων δεν καλύπτεται από το άρθρο 13 του βασικού κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 384/96 (στο εξής: βασικός κανονισμός).

Η επέκταση του δασμού αντιντάμπινγκ και σε μεμονωμένα εξαρτήματα ποδηλάτων συνιστά επίσης παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, διότι το επιλεγέν μέτρο δεν είναι κατάλληλο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού ούτε είναι το λιγότερο επιβαρυντικό μέσο για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού.

Ο κανονισμός αναφοράς προβλέπει τη χορήγηση απαλλαγής από την Επιτροπή για τις επιχειρήσεις συναρμολογήσεως, οι

οποίες δεν πληρούν τις προϋποθέσεις καταστρατηγήσεως. Αντιθέτως, οι εισαγωγείς εξαρτημάτων ποδηλάτων παραπέμπονται στην καθιερωθείσα από τον κανονισμό αναφοράς διαδικασία ελέγχου τελικής χρήσεως ενώπιον των εθνικών τελωνειακών αρχών. Η διαδικασία αυτή εξαρτά την προβλεπόμενη στον βασικό κανονισμό απαλλαγή για επιχειρήσεις, οι οποίες δεν πληρούν τις προϋποθέσεις καταστρατηγήσεως, από περαιτέρω προϋποθέσεις, οι οποίες δεν προβλέπονται στον βασικό κανονισμό και κατά συνέπεια θεσπίστηκαν χωρίς νομική βάση. Οι περαιτέρω αυτές προϋποθέσεις καταλήγουν σε περιορισμό της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων εντός της Κοινότητας και, κατά συνέπεια, συνιστούν παραβίαση της αρχής της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων. Επιπλέον η διαδικασία του ελέγχου τελικής χρήσεως καταλήγει σε προσβολή του δικαιώματος της ιδιοκτησίας και συνιστά παραβίαση της αρχής της ιότητας εξαιτίας της διαφορετικής μεταχειρίσεως των επιχειρήσεων συναρμολογήσεως και των εισαγωγέων.

Επικουρικά προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι το άρθρο 13 του βασικού κανονισμού, ο οποίος συνιστά τη νομική βάση για τον κανονισμό αναφοράς, δεν συνάδει προς το άρθρο VI της GATT και προς τη συμφωνία για την εφαρμογή του άρθρου αυτού, καθόσον το άρθρο 13 του βασικού κανονισμού καθιστά δυνατή την επιβολή δασμού καταστρατηγήσεως, χωρίς να αποδεικνύεται ότι υφίσταται ζημία της κοινοτικής βιομηχανίας. Παράλληλα θεμελιώνεται παράβαση του άρθρου VI της GATT στο γεγονός ότι, κατά το άρθρο 13 του βασικού κανονισμού δασμός καταστρατηγήσεως μπορεί να επιβληθεί ακόμη και όταν η συναρμολόγηση ή η κατασκευή των εμπορευμάτων πραγματοποιείται από επιχειρήματα ο οποίος δεν συνδέεται με εισαγωγή ή κατασκευαστή, του οποίου οι εισαγωγές ομοειδών προϊόντων υπόκεινται στον οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ.

<sup>(1)</sup> ΕΕ αριθ. L 16 της 18. 1. 1997, σ. 55.

<sup>(2)</sup> ΕΕ αριθ. L 56 της 6. 3. 1996, σ. 1.

**Προσφυγή της Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH  
κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε  
στις 28 Μαρτίου 1997**

**(Υπόθεση T-75/97)**

(97/C 166/38)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική)

Η Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH, με έδρα το Fulda (Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας), εκπροσωπούμενη από τον Wolfgang A. Rehmann και τη Ute Zinsmeister, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους Bonn & Schmitt, 62, Avenue Guillaume, άσκησε στις 28 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 88/97 της Επιτροπής,
- να κηρύξει ανεφάρμοστο τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 71/97 του Συμβουλίου, σύμφωνα με το άρθρο 184 της συνθήκης

ΕΚ, στο μέτρο που συνιστά τη νομική βάση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 88/97,

- να κηρύξει ανεφάρμοστο το άρθρο 13 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 384/96 του Συμβουλίου, σύμφωνα με το άρθρο 184 της συνθήκης ΕΚ, στο μέτρο που συνιστά τη νομική βάση των κανονισμών (ΕΚ) αριθ. 88/97 και (ΕΚ) αριθ. 71/97,
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

#### *Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Η προσφεύγουσα έχει ήδη ασκήσει προσφυγή κατά του Συμβουλίου (υπόθεση T-74/97), η οποία εκκρεμεί ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Με την υπό κρίση προσφυγή η προσφεύγουσα βάλλει κατά του κανονισμού περί απαλλαγής (ΕΚ) αριθ. 88/97 της Επιτροπής (στο εξής: κανονισμός περί απαλλαγής), ο οποίος ρυθμίζει λεπτομερώς τη διαδικασία της απαλλαγής των επιχειρήσεων που προβλέπεται στον κανονισμό αναφοράς (ΕΚ) αριθ. 71/97 του Συμβουλίου (στο εξής: κανονισμός αναφοράς). Με τον κανονισμό αναφοράς ο δασμός που επιβλήθηκε αρχικά επί ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας επεκτάθηκε και στην εισαγωγή εξααριστημάτων ποδηλάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας. Καίτοι η προσφεύγουσα, κατά τους ισχυρισμούς της, δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις καταστρατηγήσεως, δεν της χορηγήθηκε απαλλαγή από τον δασμό καταστρατηγήσεως.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο κανονισμός περί απαλλαγής είναι άκυρος και στηρίζει το σχετικό ισχυρισμό κατ' ουσίαν στους ακόλουθους λόγους:

Το προβλεπόμενο από τον κανονισμό περί απαλλαγής για εισαγωγείς σύστημα ελέγχου της τελικής χρήσεως ενώπιον των εθνικών τελωνειακών αρχών, το οποίο δεν χορηγεί απαλλαγή στις επιχειρήσεις όταν δεν πληρούν τις προϋποθέσεις καταστρατηγήσεως, αλλά εξαιτά την απαλλαγή από περαιτέρω προϋποθέσεις, δεν καλύπτεται από το άρθρο 3 του κανονισμού αναφοράς ούτε από το άρθρο 13 του βασικού κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 384/96 (στο εξής: βασικός κανονισμός) και στερείται, επομένως, νομικής βάσεως.

Περαιτέρω η προσφεύγουσα επικαλείται επικουρικώς τη μη εφαρμογή του κανονισμού αναφοράς και του άρθρου 13 του βασικού κανονισμού, στο μέτρο που συνιστούν τη νομική βάση του κανονισμού περί απαλλαγής. Συναφώς η προσφεύγουσα επικαλείται κατ' ουσίαν τα ήδη προβληθέντα στην υπόθεση T-74/97 επιχειρήματα.

#### **Προσφυγή της εταιρείας Sofivo και κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Μαρτίου 1997**

**(Υπόθεση T-76/97)**

(97/C 166/39)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Οι εταιρείες Sofivo, με έδρα το Condé sur Vire (Γαλλία), Sofivo Production, με έδρα το Brèce (Γαλλία), Sovinor, με

έδρα το Condé sur Vire (Γαλλία), Denkavit France, με έδρα το Montreuil-Bellay (Γαλλία), Sobeval Viande, με έδρα το Périgueux (Γαλλία), Serval, με έδρα το Sainte Eanne (Γαλλία), Besnier Industrie, με έδρα το Bourgbarre (Γαλλία), Svida, με έδρα το Châteaubriant (Γαλλία), Sica Ouest Élevage, με έδρα το Ploudaniel (Γαλλία), Guinde, με έδρα το Montauban de Bretagne (Γαλλία), Tarbouriech, με έδρα το Villeneuve sur Lot (Γαλλία), Mamellor, με έδρα το Charnay les Mâcon (Γαλλία), Coopagri Bretagne, με έδρα το Landerneau (Γαλλία), Collet et Compagnie, με έδρα το Chateaubourg (Γαλλία), Kermene SA, με έδρα το Saint Jacut du Mène (Γαλλία), και Vals, με έδρα το Champagne (Γαλλία), εκπροσωπούμενες από τον Philippe Denesle, δικηγόρο Ρουέν, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Loesch, 11, rue Goethe, άσκησαν, στις 27 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 200/97, που εκδόθηκε στις 31 Ιανουαρίου 1997 από την Επιτροπή,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

#### *Λόγοι και κύρια επιχειρήματα*

Οι προσφεύγουσες, οι οποίες έχουν επίσης ασκήσει προσφυγή στις υποθέσεις T-14/97, T-15/97, T-20/97<sup>(1)</sup> και T-61/97<sup>(2)</sup>, βάλλουν κατά του τρόπου με τον οποίο ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 200/97<sup>(3)</sup> επεδίωξε, μέσω της καθιερώσεως μιας συμπληρωματικής προμηδοτήσεως πρώιμης εμπορίας στον τομέα του βοείου κρέατος, να αντιμετωπίσει την άνοση μεταχείριση και τη θίγουσα τον ανταγωνισμό δυσμενή διάκριση που καταγγέλλονται με τις προσφυγές στις προαναφερθείσες υποθέσεις.

Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι, με την προσβαλλόμενη πράξη, η Επιτροπή υιοθέτησε την αρχή της καταβολής μιας προμηδοτήσεως η οποία, μολονότι δημιουργεί εφεξής μια διαφοροποίηση, όσον αφορά το ποσό της επιδοτήσεως, ωστόσο, ουδόλως εξαλείφει την άνοση μεταχείριση και τη θίγουσα τον ανταγωνισμό δυσμενή διάκριση. Κατά την άποψή τους, η χορήγηση μιας προμηδοτήσεως ίδιου ύψους, με κριτήριο αποκλειστικά το βάρος του σφαγίου και χωρίς να λαμβάνεται υπόψη καμία άλλη αντικειμενική θεώρηση των συνθηκών της αγοράς, δεν μπορεί να αποκαταστήσει την ισορροπία μεταξύ ανταγωνιστικών προϊόντων.

Στις προγενέστερες προσφυγές τους, οι προσφεύγουσες εξέθεσαν ότι, δεδομένου ότι το μέσο βάρος σφαγίου για το οποίο χορηγείται προμηδοτήση μπορεί να διαφέρει στα διάφορα κράτη μέλη, χωρίς η διαφορά αυτή να δικαιολογείται από αντικειμενικές και κρίσιμες αποκλίσεις, οι επίμαχες διατάξεις συνιστούν παράβαση του άρθρου 40 της συνθήκης. Η Επιτροπή υιοθετεί όμως εκ νέου, με την προσβαλλόμενη πράξη, βάρος αναφοράς, χωρίς να λαμβάνει υπόψη κανένα αντικειμενικό στοιχείο.

Το κύριο όμως πρόβλημα είναι, όπως προσθέτουν οι προσφεύγουσες, ότι η Επιτροπή, μολονότι ορθώς θεωρεί ότι η



παραγωγή δεν ανταποκρίνεται πλέον στην παραδοσιακή ζήτηση της αγοράς, θεσπίζει διατάξεις που δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν την εν λόγω κατάσταση. Συγκεκριμένα, το ποσό της πριμοδότησεως των 10 Ecu ανά 108 kg για τα ζώα που εκτρέφονται στη Γαλλία ουδόλως επιτρέπει την αποκατάσταση του ανταγωνισμού, π.χ., με τα ζώα που εκτρέφονται στις Κάτω Χώρες, τα οποία, με βάρος 138 kg, θα μπορούν να πωλούνται στη γαλλική αγορά σε υψηλότερη τιμή, αν ληφθούν υπόψη όχι μόνο ο αριθμός των επιπλέον kg, αλλά επίσης η καλύτερη τιμή ανά kg που προσφέρεται για ζώα με καλύτερη ανάπτυξη, και για το οποία θα εισπράττεται πριμοδότηση ύψους 60 Ecu.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 94 της 22. 3. 1997, σσ. 20, 21 και 22 αντιστοίχως.

(<sup>2</sup>) ΕΕ αριθ. L 31 της 1. 2. 1997, σ. 62.

(<sup>3</sup>) Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 200/97 της Επιτροπής, της 31ης Ιανουαρίου 1997, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 3886/92 για τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής όσον αφορά τα καθεστότα πριμοδότησεως στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ αριθ. L 31 της 1. 2. 1997, σ. 62).

**Προσφυγή του José Baiges Planas και 16 άλλων προσφευγόντων κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 27 Μαρτίου 1997**

(Υπόθεση T-77/97)

(97/C 166/40)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο José Baiges Planas, κάτοικος Βρυξελλών, η Viviane Baretto-Piazzì, κάτοικος Rhode St Genese (Βέλγιο), ο David Broderick, κάτοικος Βρυξελλών, ο Alessandro Buttice, κάτοικος Βρυξελλών, ο Peter Grasmann, κάτοικος Βρυξελλών, ο Timothy Hayes, κάτοικος Wezembeek-Orpem (Βέλγιο), ο Louis Hersom, κάτοικος Βρυξελλών, ο Owen Jones, κάτοικος Βρυξελλών, ο Jean-Louis Levy-Gorgeot, κάτοικος Bereldange (Λουξεμβούργο), ο Saturno Mallia, κάτοικος Overijse (Βέλγιο), ο Fernando Mazza, κάτοικος Steinsel (Λουξεμβούργο), η Yasmine Pire, κάτοικος Βρυξελλών, ο William Richer, κάτοικος Hoeilaart (Βέλγιο), η Josefa Rodriguez Portero, κάτοικος Βρυξελλών, ο Robert Smyth, κάτοικος Sterrebeek (Βέλγιο), ο Alain Van Hamme, κάτοικος Grimbergen Βέλγιο και η Fionnuala Walker, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενοι από τον Marc-Albert Lucas, δικηγόρο Λιέγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την Evelyne Korn, 21, rue de Nassau, άσκησαν, στις 27 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής περί απορρίψεως της αιτήσεώς τους περί ανακατατάξεως,
- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής περί απορρίψεως της διοικητικής τους ενστάσεως,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

**Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα**

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της υποθέσεως T-16/97 (<sup>1</sup>).

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

**Προσφυγή του F. Javier Maetzu Nieva κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 1997**

(Υπόθεση T-78/97)

(97/C 166/41)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο F. Javier Maetzu Nieva, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, άσκησε, στις 28 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 18ης Ιουνίου 1996, περί απορρίψεως της αιτήσεως του προσφεύγοντος να εκτιμήσει το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τη ρητή απορριπτική απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

**Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα**

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-16/97 (<sup>1</sup>).

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

**Προσφυγή του Michael A. Köhler κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 1997**

(Υπόθεση T-79/97)

(97/C 166/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Michael A. Köhler, κάτοικος Wezembeek-Orpem (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, άσκησε, στις 28 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 18ης Ιουνίου 1996, περί απορρίψεως της αίτησεως του προσφεύγοντος να εκτιμήσει το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τη ρητή απορριπτική απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-16/97<sup>(1)</sup>.

<sup>(1)</sup> ΕΕ αριθ. C74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

### **Προσφυγή της Regione Toscana κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε την 1η Απριλίου 1997**

**(Υπόθεση T-81/97)**

(97/C 166/43)

*(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)*

Η Regione Toscana (Περιφέρεια της Τοσκάνης), εκπροσωπούμενη από τους Vito Vacchi και Lucia Bora, δικηγόρους Φλωρεντίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Paolo Benocci, 50, rue de Vianden, άσκησε την 1η Απριλίου, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το σημείωμα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής — Γενική Διεύθυνση Γεωργίας της 21. 11. 1994/VI/040551,
- να ακυρώσει την — ουδέποτε κοινοποιηθείσα στην προσφεύγουσα περιφέρεια — πράξη με την οποία η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αποδέσμευσε την εγκεκριμένη κοινοτική συνδρομή, στο πλαίσιο του Ολοκληρωμένου Μεσογειακού Προγράμματος, για το σχέδιο αριθ. 88.20.IT.006.0 (έργα αγωγών ποτίμου ύδατος στην Τοσκάνη),
- να ακυρώσει το σημείωμα της 31ης Ιανουαρίου 1997 της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, το οποίο παρελήφθη από την προσφεύγουσα στις 7 Φεβρουαρίου 1997 και με το οποίο η Επιτροπή ανακοινώνει την αποδέσμευση της κοινοτικής συνδρομής.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Με την προσφυγή αυτή, η Regione Toscana βάλλει κατά της πράξεως με την οποία η καθής αποδέσμευσε την εγκριθείσα κοινοτική συνδρομή, στο πλαίσιο του Ολοκληρωμένου Μεσογειακού Προγράμματος, για σχέδιο κατασκευής αγωγών ποτίμου ύδατος στην Τοσκάνη, συνολικού ύψους περίπου 900 000 Ecu.

Υπενθυμίζεται συναφώς ότι η σχετική αίτηση οριστικής καταβολής της συνδρομής υποβλήθηκε, με έγγραφο της 31ης

Μαρτίου 1995, από το αρμόδιο για θέματα γεωργίας όργανο της περιφέρειας της Τοσκάνης, το οποίο ουδέποτε έλαβε απάντηση εκ μέρους της Επιτροπής. Γι' αυτό, το Νοέμβριο του 1996, η προσφεύγουσα περιφέρεια, μη έχοντας εισπράξει το ζητηθέν ποσό, απέστειλε στην Επιτροπή έγγραφο οχλήσεως, σε απάντηση του οποίου η καθής διευκρίνισε ότι, δεδομένου ότι η αίτηση καταβολής της συνδρομής για το ως άνω σχέδιο έπρεπε να της υποβληθεί έως τις 31 Μαρτίου 1995, ενώ η εν λόγω αίτηση περιήλθε σ' αυτή τέσσερις ημέρες αργότερα, η κοινοτική συνδρομή έπρεπε να αποδεσμευθεί σύμφωνα με το άρθρο 10 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4256/88<sup>(1)</sup>.

Η προσφεύγουσα επικαλείται κυρίως παράβαση του ως άνω άρθρου 10 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 4256/88, καθόσον η εν λόγω διάταξη δεν ορίζει ότι οι αιτήσεις καταβολής έπρεπε να περιέλθουν στην Επιτροπή το αργότερο στις 31 Μαρτίου, αλλά προβλέπει απλώς ότι πρέπει να έχει υποβληθεί «αίτηση οριστικής πληρωμής» εντός της ως άνω προθεσμίας. Συνεπώς, το έγγραφο της Regione Toscana συνιστούσε προσήκουσα εφαρμογή της διατάξεως του επιδόκου κανονισμού, ο οποίος καθορίζει την προθεσμία αποστολής της αίτησεως και όχι την προθεσμία παραλαβής της από την Επιτροπή.

Η προσφεύγουσα επικαλείται επίσης παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Κατά την προσφεύγουσα, ακόμα και αν γίνει δεκτή η μη προσήκουσα εφαρμογή των διατάξεων αυτών εκ μέρους της Regione Toscana — πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει —, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα υφίσταται υπερβολική οικονομική επιβάρυνση σε σχέση προς τον επιδιωκόμενο στόχο, δηλαδή υφίσταται την αυτόματη κύρωση της καταπτώσεως της προβλεπόμενης εγγυήσεως, καίτοι η παράβαση της είναι σαφώς ελαφρότερη από τη μη εκτέλεση της κύριας υποχρεώσεως, την τήρηση της οποίας εξασφαλίζει η εν λόγω εγγύηση.

Η προσφεύγουσα επισημαίνει, τέλος, μια παραιτέρω παράβαση του κοινοτικού δικαίου, συνιστάμενη στην παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Υπογραμμίζει συναφώς την απόλυτη σιωπή της Επιτροπής κατά το χρονικό διάστημα από το Μάιο του 1995 έως το Νοέμβριο του 1996. Κατά την προσφεύγουσα, η σιωπή αυτή μπορούσε να δημιουργήσει στη Regione Toscana εύλογη πεποίθηση ότι θα εισέπραττε την ήδη εγκριθείσα για το έργο χρηματοδότηση, δεδομένου ότι είχε παράσχει απόδειξη περί της κανονικής αποπερατώσεως του εν λόγω έργου.

<sup>(1)</sup> Κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 4256/88 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1988, για διατάξεις εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2052/88 σχετικά με το ΕΓΤΠΕ, τμήμα Προσανατολισμού (ΕΕ αριθ. L 374 της 31. 12. 1988, σ. 25), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 2085/93 (ΕΕ αριθ. L 193 της 31. 7. 1993, σ. 44).

### **Προσφυγή του Patrick Rousseaux κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 28 Μαρτίου 1997**

**(Υπόθεση T-82/97)**

(97/C 166/44)

*(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)*

Ο Patrick Rousseaux, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο

επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, άσκησε στις 28 Μαρτίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 18ης Ιουνίου 1996, περί απορρίψεως της αιτήσεως του προσφεύγοντος να εκτιμήσει το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τη ρητή απορριπτική απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-16/97<sup>(1)</sup>.

<sup>(1)</sup> ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

**Προσφυγή της Société Anonyme de Traverses en Béton Armé (SATEBA) κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε την 1η Απριλίου 1997**

**(Υπόθεση T-83/97)**

(97/C 166/45)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Société Anonyme de Traverses en Béton Armé (SATEBA), με έδρα το Παρίσι, εκπροσωπούμενη από τον Jacques Manseau, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, άσκησε την 1η Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιανουαρίου 1997, XV/B3/MM/(96) D/2312,
- να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα*

Η προσφεύγουσα, γαλλική εταιρεία που ασκεί τις δραστηριότητές της στον τομέα της σιδηροδρομικής υποδομής, βάλλει κατά της αποφάσεως της Επιτροπής περί θέσεως στο αρχείο της καταγγελίας που υπέβαλε κατά της Société Nationale des Chemins de Fer belges (SNCB). Η καταγγελία αυτή αφορούσε τις προϋποθέσεις συνάψεως δημόσιας συμβάσεως περί

προμηθείας ολόσωμων στρωτήρων από σκυρόδεμα βάσει συστήματος αξιολογήσεως της ποιότητας που καθιέρωσε η SNCB. Την καταγγελία προκάλεσε συγκεκριμένα, μεταξύ άλλων, το γεγονός ότι η απόρριψη της προσφοράς, για λόγους ελλείψεως τεχνικής πιστότητας, στηρίζεται στην εσφαλμένη θεώρηση ότι οι ολόσωμοι στρωτήρες που επέλεξε η SNCB και οι διμερείς στρωτήρες που προσέφερε η προσφεύγουσα δεν είναι απολύτως εναλλάξιμοι. Κατά την προσφεύγουσα, η προσβαλλόμενη απόφαση περί θέσεως στο αρχείο επικυρώνει την εσφαλμένη αυτή τεχνική εκτίμηση.

Η απόφαση της Επιτροπής περί θέσεως στο αρχείο στηρίζεται σε έλλειψη κοινοτικού συμφέροντος για ενδεχόμενη προσφυγή λόγω παραβάσεως κατά του βελγικού Δημοσίου.

Προς στήριξη των ισχυρισμών της η προσφεύγουσα προβάλλει καταρχάς παράβαση ουσιώδους τύπου, στο μέτρο που, αφενός, η Επιτροπή ουδέποτε την άκουσε, και, αφετέρου, η καθής παρέλειψε να διευκρινίσει τη νομική βάση της αποφάσεώς της περί μη διεξαγωγής έρευνας. Συγκεκριμένα, για να αποφανθεί επί της επίδικης συμβάσεως, η Επιτροπή δεν μπορεί εγκύρως να στηρίζεται in abstracto στο κοινοτικό δίκαιο των δημοσίων συμβάσεων χωρίς να λαμβάνει υπόψη τους κανόνες που διέπουν τον ανταγωνισμό. Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν συνάδει προς το άρθρο 86 της συνθήκης, σε συνδυασμό με το άρθρο 90 παράγραφος 2. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει συναφώς ότι η SNCB έχει το μονοπώλιο της εκμεταλλεύσεως των σιδηροδρόμων στο Βέλγιο, ότι της ανατέθηκε η εξουσία εγκρίσεως του υλικού που χρησιμοποιείται στο δίκτυο της και ότι οι τεχνικές προδιαγραφές, αντικείμενο της παρούσας προσφυγής, δυσχεραίνουν τη διάθεση μόνον των εισαγομένων προϊόντων.

Τέλος, η προσφεύγουσα επικαλείται πλάνη κατά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, καθώς και κατάχρηση εξουσίας. Διευκρινίζει ως προς το σημείο αυτό ότι, στον τομέα του ανταγωνισμού, όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις παραβάσεως, η Επιτροπή μπορεί να επιβάλλει κυρώσεις οικονομικού χαρακτήρα στις οικείες επιχειρήσεις. Κατά την άποψή της, η Επιτροπή έλαβε απόφαση περί θέσεως στο αρχείο σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά που καταλογίζονται στην SNCB με το μοναδικό σκόλο να αποφύγει την εφαρμογή της σχετικής κοινοτικής ρυθμίσεως, δεχόμενη εντούτοις ότι δεν υφίσταται επαρκές κοινοτικό συμφέρον για τη δικαστική δίωξη του βελγικού Δημοσίου. Στρεφόμενη όμως κατά του βελγικού Δημοσίου και όχι κατά της SNCB, η καθής επιδιώκει να καταστήσει την απόφασή της απρόσβλητη, δυνάμει της πάγιας νομολογίας σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 169 της συνθήκης.

**Προσφυγή της Horeca-Wallonie κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 3 Απριλίου 1997**

**(Υπόθεση T-85/97)**

(97/C 166/46)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Horeca-Wallonie, με έδρα το Namur (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τον Gilles Bouneou, δικηγόρο Λουξεμβούργου,

και από τους Jean Materne και Alain Bernard, δικηγόρους Λιέγης (Βέλγιο), με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Gilles Boupeou, 15, avenue du Bois, άσκησε στις 3 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της Ευρωπαϊκής Ένωσης που περιλαμβάνεται στο από 24 Σεπτεμβρίου 1996 έγγραφο που απευθύνθηκε στο βελγικό Δημόσιο, εκπροσωπούμενο από τον υπουργό Εξωτερικών,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

#### *Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα*

Η Fédération d'Hoteliers, Restaurateurs et Cafetiers de Wallonie βάλει κατά της αναγνώρισης της συμβατότητας με την κοινή αγορά και της αντίστοιχης αρνήσεως της Επιτροπής να κινηθεί τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 93 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ, όσον αφορά σχέδιο διατάγματος της κυβερνήσεως της Βαλλονίας, σχετικά με τον κοινωνικό τουρισμό στην περιφέρεια της Βαλλονίας, το οποίο προβλέπει ότι οι «αναγνωρισμένες ενώσεις», υπό την έννοια του άρθρου 2 του εν λόγω σχεδίου διατάγματος, θα μπορούν να λαμβάνουν επιδοτήσεις έστω και αν χρησιμοποιούν μέχρι του 49% της πραγματικής πληρώσεως κάθε κέντρου παροχής καταλύματος για τη διαμονή φιλοξενούμενων που δεν εντάσσονται στον κοινωνικό τουρισμό. Η προσφεύγουσα επισημάνει συναφώς ότι το κείμενο του σχεδίου διατάγματος, όπως έχει συνταχθεί, παρέχει τη δυνατότητα στα κέντρα κοινωνικού τουρισμού να ανταγωνίζονται κατά τρόπο άμεσο και αθέμιτο τις επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα.

Προς στήριξη των ισχυρισμών της η προσφεύγουσα προβάλλει ότι τα αριθμητικά δεδομένα που μνημονεύονται από την Επιτροπή με το έγγραφο που περιλαμβάνει την προσβαλλόμενη απόφαση είχαν ως μόνη πηγή πληροφοριών την περιφέρεια της Βαλλονίας και ότι δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα και είναι ανακριβείς.

Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι μπορεί να προσκομίσει λίαν ακριβέστερη ανάλυση των συνεπειών των μελετωμένων επιδοτήσεων, οι ωφέλειες από τις οποίες θα προστεθούν στα διαρθρωτικά πλεονεκτήματα οικονομικής και φορολογικής φύσεως τα οποία απολαύουν τα κέντρα κοινωνικού τουρισμού, ως ενώσεις μη κερδοσκοπικού σκοπού.

Ζητεί επομένως να κινηθεί η διαδικασία εξετάσεως των ενισχύσεων, βάσει του άρθρου 93 παράγραφος 2 της συνθήκης, οπότε οι ενδιαφερόμενοι, συμπεριλαμβανομένης της προσφεύγουσας, να είναι σε θέση να διατυπώσουν παρατηρήσεις βάσει προσιτού φακέλου ο οποίος περιλαμβάνει τα σχετικά πληροφοριακά στοιχεία, μεταξύ άλλων στατιστικής και οικονομικής φύσεως.

#### **Προσφυγή του G. Van Dyck κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που άσκήθηκε στις 4 Απριλίου 1997**

**(Υπόθεση T-87/97)**

(97/C 166/47)

*(Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική)*

Ο G. Van Dyck, κάτοικος Wuustwezel (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους G. Vandersanden και M. A. Marx, δικηγόρους Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sarl, 30, rue de Cessange, άσκησε στις 4 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει παραδεκτή και βάσιμη την προσφυγή
- κατά συνέπεια, να ακυρώσει την απόφαση της 21ης Ιουνίου 1996 με την οποία η ΑΔΑ αρνήθηκε να επανεξετάσει, βάσει του άρθρου 31 παράγραφος 2 του ΚΥΚ, την κατάταξη του προσφεύγοντος και, εφόσον παραστεί ανάγκη, να ακυρώσει την απόφαση της 27ης Δεκεμβρίου 1966 με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση που είχε υποβάλει ο προσφεύγων στις 9 Σεπτεμβρίου 1996.
- να υποχρεώσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να λάβει όλα τα μέτρα για την εκτέλεση της αποφάσεως που θα εκδοθεί, εξυπακουσμένου ότι επί των αναδρομικώς οφειλομένων αποδοχών θα καταβληθούν τόκοι υπερημερίας 8% από της εισόδου του προσφεύγοντος στην υπηρεσία,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

#### *Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

- Παράβαση του άρθρου 31 παράγραφος 2 του ΚΥΚ

Η Επιτροπή κατέταξε τον προσφεύγοντα χωρίς να λάβει υπόψη της τις συγκεκριμένες ειδικές περιστάσεις — ήτοι την κατάρτιση και την επαγγελματική πείρα του προσφεύγοντος — και, συνεπώς, δεν έλαβε απόφαση περί κατάταξέως σύμφωνα με το άρθρο 31 παράγραφος 2 του ΚΥΚ.

- Παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

Η Επιτροπή δεν τήρησε την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων όταν μονιμοποίησε εκτάκτους υπαλλήλους λαμβάνοντας υπόψη την επαγγελματική πείρα που αυτοί είχαν αποκτήσει κατά τη σταδιοδρομία τους ως εκτάκτων υπαλλήλων, ενώ δεν έλαβε υπόψη της την επαγγελματική πείρα και την κατάρτιση των δοκίμων υπαλλήλων.

- Παραβίαση της αρχής της επιμελούς καταρτίσεως των διοικητικών πράξεων και της αρχής της χρηστής διοικήσεως

Απαντώντας στα γαλλικά στη διοικητική ένσταση που ήταν συντεταγμένη στην ολλανδική γλώσσα και μη ενι-

μερώνοντας τον προσφεύγοντα κατά το χρόνο του διορισμού του για το περιεχόμενο του άρθρου 31 παράγραφος 2 του ΚΥΚ, η Επιτροπή δεν τήρησε τις ως άνω αρχές.

**Προσφυγή του Henri Jacobs κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997**

(Υπόθεση T-88/97)

(97/C 166/48)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Henri Jacobs, κάτοικος Steenokkerzeel (Βέλγιο) εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, άσκησε, στις 7 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 20ής Ιουνίου 1996, περί απορρίψεως της αιτήσεως του προσφεύγοντος να εκτιμήσει το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τη ρητή απορριπτική απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-16/97<sup>(1)</sup>.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

**Προσφυγή του Mikael Barfod κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997**

(Υπόθεση T-89/97)

(97/C 166/49)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Mikael Barfod, κάτοικος Rhode-Saint-Genève (Βέλγιο) εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, άσκησε, στις 7 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 18ης Ιουνίου 1996, περί απορρίψεως της αιτήσεως του προσφεύγοντος να εκτιμήσει το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τη ρητή απορριπτική απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-16/97<sup>(1)</sup>.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

**Προσφυγή της Martine Frix κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997**

(Υπόθεση T-90/97)

(97/C 166/50)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Η Martine Frix, κάτοικος Rosières (Βέλγιο) εκπροσωπούμενη από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, άσκησε, στις 7 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 18ης Ιουλίου 1996, περί απορρίψεως της αιτήσεως της προσφεύγουσας να εκτιμήσει το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τη ρητή απορριπτική απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγουσας,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-16/97<sup>(1)</sup>.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

**Προσφυγή του Patrick Salez κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997****(Υπόθεση T-92/97)**

(97/C 166/51)

*(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)*

Ο Patrick Salez, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, άσκησε, στις 7 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 18ης Ιουνίου 1996, περί απορρίψεως της αιτήσεως του προσφεύγοντος να εκτιμήσει το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τη ρητή απορριπτική απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος,
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-16/97<sup>(1)</sup>.

<sup>(1)</sup> ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

**Προσφυγή του Minh-Hong Pham κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997****(Υπόθεση T-93/97)**

(97/C 166/52)

*(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)*

Ο Minh-Hong Pham, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, άσκησε, στις 7 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 27ης Ιουνίου 1996, περί απορρίψεως της αιτήσεως του προσφεύγοντος να εξετάσει το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

- να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τη ρητή απορριπτική απόφαση που έλαβε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 επί της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος και
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα*

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι τα προβαλλόμενα στην υπόθεση T-16/97<sup>(1)</sup>.

<sup>(1)</sup> ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

**Προσφυγή της Brigitte Nau κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997****(Υπόθεση T-94/97)**

(97/C 166/53)

*(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)*

Η Brigitte Nau, κάτοικος Strombeek-Bever (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, άσκησε, στις 7 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 18ης Ιουνίου 1996, περί απορρίψεως της αιτήσεως της προσφεύγουσας να εξετάσει το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τη ρητή απορριπτική απόφαση που έλαβε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 επί της διοικητικής ενστάσεως της προσφεύγουσας και
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα*

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι τα προβαλλόμενα στην υπόθεση T-16/97<sup>(1)</sup>.

<sup>(1)</sup> ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

**Προσφυγή της Marie Louise Brichard κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997****(Υπόθεση T-95/97)**

(97/C 166/54)

*(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)*

Η Marie Louise Brichard, κάτοικος Βρυξελλών, εκπροσωπούμενη από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με

τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, άσκησε, στις 7 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 21ης Ιουνίου 1996, περί απορρίψεως της αιτήσεως της προσφεύγουσας να εξετάσει το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τη ρητή απορριπτική απόφαση που έλαβε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 επί της διοικητικής ενστάσεως της προσφεύγουσας και
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα*

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι τα προβαλλόμενα στην υπόθεση T-16/97<sup>(1)</sup>.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

#### **Προσφυγή του Léon Rappe κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997**

**(Υπόθεση T-96/97)**

(97/C 166/55)

*(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)*

Ο Léon Rappe, κάτοικος Hoegaarden (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, άσκησε, στις 7 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 18ης Ιουνίου 1996, περί απορρίψεως της αιτήσεως του προσφεύγοντος να εξετάσει το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

— να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τη ρητή απορριπτική απόφαση που έλαβε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 επί της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος και

— να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

*Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα*

Οι ισχυρισμοί και τα κύρια επιχειρήματα είναι τα προβαλλόμενα στην υπόθεση T-16/97<sup>(1)</sup>.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.

#### **Προσφυγή του Daniel Callebaut κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 7 Απριλίου 1997**

**(Υπόθεση T-97/97)**

(97/C 166/56)

*(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)*

Ο Daniel Callebaut, κάτοικος Mondorf-les-Bains (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τον Nicolas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρείας Fiduciaire Myson Sàrl, 30, rue de Cessange, άσκησε, στις 7 Απριλίου 1997, ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 20ής Ιουνίου 1996, περί απορρίψεως της αιτήσεως του προσφεύγοντος να εκτιμήσει το ενδεχόμενο εφαρμογής του άρθρου 31 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- να ακυρώσει, εφόσον χρειάζεται, τη ρητή απορριπτική απόφαση που εξέδωσε η Επιτροπή στις 27 Δεκεμβρίου 1996 σε απάντηση της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

*Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα*

Οι λόγοι ακυρώσεως και τα κύρια επιχειρήματα ταυτίζονται με τους λόγους και τα κύρια επιχειρήματα που προβλήθηκαν στην υπόθεση T-16/97<sup>(1)</sup>.

(<sup>1</sup>) ΕΕ αριθ. C 74 της 8. 3. 1997, σ. 27.